

Institusjonen
mashriqu'l-adhkár

En uttalelse og sitatsamling
utarbeidet av Forskningsavdelingen
ved Det Universelle Rettferdighetens Hus
september 2017

Bahá'í
FORLAG

Institusjonen
mashriqu'l-adhkár

Originalens tittel:
The Institution of the Mashriqu'l-Adhkár
A Statement and Compilation Prepared by the Research Department
of the Universal House of Justice

© Bahá'í Forlag, 2018

Forsidefoto:
Det lokale bahá'í-tempelet i Battambang, Cambodia
Copyright © Bahá'í International Community

ISBN 978-82-90224-20-7 (trykt)
ISBN 978-82-90159-99-8 (PDF)

Bahá'í Forlag
www.bahaiforlag.no

INNHold

INSTITUSJONEN MASHRIQU'L-ADHKÁR

En uttalelse	5
1. Mashriqu'l-adhkárs innflytelse	7
2. Et sted for tilbedelse	8
3. Tilbedelse og tjeneste	10
4. Mashriqu'l-adhkárens annekser	11
5. Etableringen av en mashriqu'l-adhkar	13
Noter	19

INSTITUSJONEN MASHRIQU'L-ADHKÁR

En samling av sitater	21
Fra Bahá'u'lláhs skrifter	22
Fra 'Abdu'l-Bahás skrifter	24
Fra Shoghi Effendis skrifter	34
Fra brev skrevet på vegne av Shoghi Effendi	38
Fra brev skrevet av Det Universelle Rettferdighetens Hus	44
Fra brev skrevet på vegne av Det Universelle Rettferdighetens Hus	58
Utvalgte bønner for mashriqu'l-adhkáren fra 'Abdu'l-Bahás skrifter	63

INSTITUSJONEN MASHRIQU'L-ADHKÁR

En uttalelse utarbeidet av Forskningsavdelingen
ved Det Universelle Rettferdighetens Hus

September 2017

MASHRIQU'L-ADHKÁREN, “demringsstedet for Guds lovprisning”,¹ blir i et brev fra Det Universelle Rettferdighetens Hus til bahá'íene i Iran, datert 18. desember 2014, beskrevet som “et enestående begrep i religionenes historie” som “symboliserer læren på Guds nye dag”.² Rettferdighetens Hus skriver videre at gudshuset er “et kollektivt samfunnssenter til fremme av hjertelig hengivenhet”, og at det står

som et allment sted for tilbedelse, åpent for alle stedets innbyggere uavhengig av religiøs tilhørighet, bakgrunn, etnisitet eller kjønn, og som et fristed for de dypeste tanker om den åndelige virkelighet og livets grunnleggende spørsmål, innbefattet enkeltmenneskets og helhetens ansvar for å gjøre samfunnet bedre. I [dets] favn er alle stilt likt – menn og kvinner, barn og ungdom.³

Den ekstraordinære betydningen av denne uforlignelige institusjon for menneskehetens enhet og velferd blir understreket overalt i troens skrifter. Bahá'u'lláh forkynner for eksempel “Salige er de som i gudshuset hengir seg til å minnes ham som er rettferdighetens Herre!”⁴ ‘Abdu'l-Bahá bekrefter at skjønt gudshuset “bygges på jorden, er det i virkeligheten en institusjon hos skaren i det høye”, med “tårn som vil rage til himmelens høyeste punkt”.⁵ I en annen tavle henviser han til det som “demringsstedet for lys

og de rettfærdiges forsamlingssted”, der “edle sjæler ... oppsender påkallelser, istemmer guddommelige vers og synger bønner i vidunderlige toner” slik at “de som har tilhold blant skaren i det høye, roper ut og sier: ‘Lykkelige er vi; la hele verden fryde seg!’”⁶ Det er, erklærer Mesteren, “Herrens første synlige og åpenbare institusjon”,⁷ en bygning så betydningsfull at til og med “Bare det å legge én mursten for [den] eller et av dens annekser er i disse dager som å oppføre et svært høyt bygg”.⁸ Som Shoghi Effendi sier, er *mashriqu’l-adhkáren* et “symbol på og forvarsel om Bahá’u’lláhs verdensorden”.⁹ Den er, som uttalt av Rettferdighetens Hus, et “fyrtårn mot hatets og urettens mørke”.¹⁰ Åtte kontinentale templer opplyser nå verden samtidig som det begynner å dukke opp lokale og nasjonale templer, der hvert enkelt “kaller ... alle besøkende til å tilbe ham som er deres skaper, deres enerådende Herre, verdens lysgiver”¹¹ og “ansporer et helt folk til å strekke seg etter en dypere følelse av å ha felles mål”.¹² Hvert av dem minner oss på ‘Abdu’l-Bahás forsikring om at “hundre tusen *mashriqu’l-adhkárer* [vil] etter hvert bli oppført i herlighet, verdighet og den største majestet”.¹³

For å bidra til en ytterligere forståelse av denne guddommelige institusjons natur og dens dyptgående innebyrd for gjenreisningen av menneskeheten stilles vedheftede samling av utdrag til rådighet, fra Bahá’u’lláhs og ‘Abdu’l-Bahás skrifter så vel som fra brevene skrevet av eller på vegne av Shoghi Effendi og Det Universelle Rettferdighetens Hus. Nedenfor diskuteres noen av de begreper som kan ekstraheres fra forskjellige avsnitt i sitatsamlingen.

1. MASHRIQU'L-ADHKÁRS INNFLYTELSE

| KITÁB-I-AQDAS kaller Bahá'u'lláh verdens folk til å bygge

gudshus rundt om i landene i hans navn som er alle religioners Herre. Gjør dem så fullkomne som mulig er i tilværelsens verden, og utsmykk dem med det som anstår dem, ikke med avbildninger og statuer. Lovpris så her deres Herre, den mest medlidende, med fryd og glede. Sannelig, å komme ham i hu fryder øyet og fyller hjertet med lys.¹⁴

'Abdu'l-Bahá utdyper betydningen av denne institusjonen og henviser til at mashriqu'l-adhkáren "tiltrekker seg guddommelige bekreftelser" og er "Herrens veldige grunnvoll, gudstroens faste bæresøyle". I samme tavle uttaler han at opprettelsen av gudshuset "er et middel til å opphøye Guds ord", og at "Lovprisningen og forherligelsen som strømmer ut fra [det], gleder hjertet hos enhver rettferdig sjel". Han formaner således vennene til å "vie seg bønn og gudstilbedelse, ... fremsi Guds vers og ord og syng himmelske oder som forherliger den allbarmhjertige".¹⁵

Andre steder beskriver 'Abdu'l-Bahá gudshuset som "et midtpunkt der åndene gledes og hjertene drages mot Abhá-riket"¹⁶ og hevder at det har "en sterk innflytelse på enhver fase i livet",¹⁷ vekker vennene¹⁸ og fremmer menneskehetens enhet.¹⁹ Ved at man kommer sammen i denne bygningen for å tale om Herren, smis "enhetsbånd"²⁰ samtidig som hengivenheten vokser og blomstrer "i hjertene".²¹ Gjennom mashriqu'l-adhkáren, som "gjør at hjertene blir opplyst, sjelene blir åndelige, og duftene fra herlighetens rike lar seg fornemme", "forvandles menneskehetens verden til en annen verden, og hjertets fornemmelser høynes i en slik grad at de favner hele skaperverket".²² Ifølge Shoghi Effendi er mashriqu'l-adhkárens innflytelse "uoverskuelig og gåtefull",²³ den styrker den enkeltes tro direkte, samtidig som den også, som sagt av 'Abdu'l-Bahá, er "det ypperste middel for å spre Herrens liflige dufter".²⁴ "Som et sterkt symbol på og et vesentlig element i den guddommelige sivilisasjon som bahá'í-åpenbaringen viser alle folkeslag hen til," konstaterer Rettferdighetens Hus i et brev skrevet på dets vegne, "blir gudshuset fokus i det samfunn som det utgår fra".²⁵ "Folket vil skynde seg for å tilbe i dette himmelske tempel," erklærer Mesteren, "Guds liflige ange vil bre seg, den guddommelige lære vil slå rot i hjertene likesom ånden tar sete i menneskets sjel, og folket vil stå støtt i din Herres Sak, han den allbarmhjertige."²⁶

2. ET STED FOR TILBEDELSE

‘ABDU’L-BAHA forklarer at “rene og strålende hjerter er demringsstedene for Guds ihukommelse hvorfra bønnfallelens og bønnens melodier hele tiden når skaren i det høye”, og han sier at dersom vennenes hjerter skulle bli guddommelige templer ved Guds gavmildhet, “ville de ganske visst anstrenge seg til ytterste og bestemme seg fullt og fast for å bygge *mashriqu’l-adhkáren*, slik at den ytre struktur kan åpenbare den indre virkelighet og den utvendige form bære bud om den indre betydning”.²⁷ Flere temaer er funnet i skriftene forbundet med dette sted for tilbedelse og den indre virkelighet som det manifesterer, innbefattet bønnens kraft, virkningene av felles tilbedelse og andaktshandlingenes natur i den sentrale bygningen selv.

I *Kitáb-i-Aqdas* henleder Bahá’u’lláh oppmerksomheten på kraften i å fremsi Guds vers i gudshus:

Lær deres barn versene åpenbart fra maktens og majestetens himmel, så de kan fremføre den overmåte barmhjertiges tavler med utsøkte melodier ifra *mashriqu’l-adhkárenes* nisjer. Enhver som er grepet av henrykkelsen som skapes ved å tilbe mitt navn, den mest medlidende, vil fremsi Guds vers på sådant vis at han vil fortrylle hjertene til dem som ennå er i dyp søvn. Vel er det med den som har drukket det evige livs mystiske vin fra sin barmhjertige Herres ytring i mitt navn – et navn ved hvilket ethvert høyt og majestetisk fjell er blitt knust til støv.²⁸

Rettferdighetens Hus utdyper temaet om bønnens kraft ved å forklare at De to lyskilder har lært oss at bønn er “sjelens essensielle åndelige samtale med sin Skaper, direkte og uten mellomledd”, “morgenduggen” som gir “hjertet friskhet og rensar det”, og “en ild som brenner slørene bort og et lys som leder til det osean som møtet med den allmektige er”.²⁹ Bønnens kvalitet er avgjørende. Av den avhenger “Utviklingen av sjelens grenseløse egenskaper og tiltrekningen av Guds rike gaver”. Når den “motiveres av kjærligheten til Gud”, kommer dens krefter til uttrykk. “Den skal uttrykkes,” fortsetter Rettferdighetens Hus,

med et oppriktig og rent hjerte som leder til indre betraktning og meditasjon så fornuftsevnen kan bli opplyst av dens virkninger. Slik bønn vil overskride ordenes begrensning og bevege seg langt bortenfor lyder alene. Sødmen av dens melodier må glede og løfte hjertet og styrke

Ordets gjennomgripende kraft, idet den forvandler jordiske tilbøyeligheter til himmelske egenskaper og inspirerer til uselvisk tjeneste for menneskeheten.³⁰

Et annet tema er felles tilbedelse, som bahá'íer og deres venner rundt om i verden forstår som grunnleggende for det kollektive innsatsmønster som har samfunnets åndelige og materielle forbedring som sitt mål. Et svært viktig element i dette mønsteret, fremholder Rettferdighetens Hus, "er andaktsmøtet ... et samfunnsmessig aspekt ved det gudfryktige liv og en dimensjon av begrepet om mashriqu'l-adhkár".³¹ Når slike sammenkomster blir "innlemmet i kjernen av samfunnslivet", blir de "anledninger der hvilken som helst sjel kan komme inn, innånde de himmelske dufter, oppleve bønnens sødme, la tankene dvele ved det skapende Ord, løftes på åndens vinger og ha samfunn med den ene elskede".³² Å holde slike sammenkomster er "et steg videre i gjennomføringen" av loven om mashriqu'l-adhkár³³ og fremkaller gudshusets ånd på et hvilket som helst sted.³⁴

Et tredje tema er måten tilbedelsen gjøres på inne i mashriqu'l-adhkáren. Gudshus, hevder 'Abdu'l-Bahá, "vil forlene vennene med fasthet og trofasthet" og "er steder for bønn og påkallelse rettet til hans storhets terskel".³⁵ Å legge bort ritualer og riter er avgjørende for slik tilbedelse og for å skape det Shoghi Effendi beskriver som "en uforstyrrelig åndelig atmosfære".³⁶ Rettferdighetens Hus bemerker således om Shoghi Effendi at han

fordømmer ... den overdrevne og prangende utstaffering av seremonier og advarer mot å dra den slutning "at det indre av sentralbygget selv vil bli omdannet til et konglomerat av religiøse tjenester" som frembyr et "opptog av usammenhengende og forvirrede sekteriske seremonier og riter".³⁷

Isteden skal gudstjenester være ubelemret av ensartethet eller ritualistiske former av ethvert slag,³⁸ og som Shoghi Effendi tilrår i et brev skrevet på hans vegne, skal de være "enkle, verdige og utformet for å oppløfte sjelen og undervise den gjennom å høre det skapende ord".³⁹ I et annet brev skrevet på hans vegne uttaler han "Jo mer allmenn og uformell bahá'í-tilbedelsen i templet er, desto bedre."⁴⁰

Vokalmusikk kan inngå som en del av slik tilbedelse.⁴¹ Brev skrevet på vegne av Rettferdighetens Hus klargjør at sangtekster fremført i gudshuset bør være "basert på hellige skrifter, bahá'í eller andre", inkludert 'Abdu'l-Bahás skrifter og taler, bør inneholde "bahá'í temaer",⁴² og at "å gjenta vers fra bønner

eller utdrag fra skriftene i sanger som en tilpasning til musikalske krav” kan inngå, med mulighet for “små endringer i teksten ... som en tilpasning til musikalske krav”.⁴³ “Stykkets musikalske stil kan bestemmes av komponisten forutsatt at vedkommende er seg bevisst den åndelige forpliktelsen til å behandle de hellige tekster med den sømmelighet, verdighet og ærbødighet som de har krav på.”⁴⁴

Ved en så upretensjøs, men inkluderende tilnærming gir mashriqu’l-adhkáren et konkret uttrykk for et særtrekk ved Bahá’u’lláhs åpenbaring – prinsippet om enhet i mangfoldighet – og på jorden markerer den ifølge Shoghi Effendi “på den mest synlige og håndgripelige måte ... et vakkert bilde på og et varig uttrykk for den vitale og uinnskrenkede ånd som kjennetegner hans Sak som er alle verdeneres Herre”.⁴⁵ ‘Abdu’l-Bahá selv hevder:

Mashriqu’l-adhkáren er et guddommelig byggverk i denne nedre verden og et middel til å oppnå menneskehetens enhet, for alle verdens folkeslag vil samles i samhørighet og harmoni i mashriqu’l-adhkáren, synge den guddommelige enhets hymner og hengi seg til å lovprise og forherlige hærskares Herre.⁴⁶

3. TILBEDELSE OG TJENESTE

LIKE SÅ STERKE og vidtrekkende som de åndelige krefter utløst av individuelle og kollektive andaktsøvelser utført i mashriqu’l-adhkáren er, og like så nødvendige som et pulserende andaktsliv er for ens åndelige utvikling, må også tilbedelse, bemerket Rettferdighetens Hus, føre til “gjerninger som et ytre uttrykk for denne indre forvandling”.⁴⁷ Shoghi Effendi påpeker at “selve ... formål[et]” for samfunnet – et samfunn som er “guddommelig forordnet, organisk forenet, har en klar visjon, pulserer av liv” – er “ordnet av de to styrende prinsipper: tilbedelse av Gud og tjeneste overfor ens medmennesker”.⁴⁸ Faktisk er den unnværlige forbindelsen mellom disse styrende prinsipper et vesentlig aspekt av menneskehetens enhet, som Rettferdighetens Hus bemerket er “det virksomme prinsipp og det endelige mål” for Bahá’u’lláhs åpenbaring.⁴⁹

At tilbedelse og tjeneste ikke kan adskilles, kommer til fullt uttrykk i mashriqu'l-adhkáren og manifesterer seg gradvis mer etter hvert som samfunnet gjennomfører tiltakene i sin handlingsplan med økende effektivitet. Rettferdighetens Hus anfører at vennene “har ... ikke unnlatt å verdsette det dynamiske samspill mellom tilbedelse og innsats for å høyne samfunnets åndelige, sosiale og materielle kår”.⁵⁰ I sitt ridván-budskap til verdens bahá'ier i 2012 uttaler Rettferdighetens Hus:

Mashriqu'l-adhkáren, som av 'Abdu'l-Bahá er beskrevet som “en av de vesentligste institusjoner i verden”, forbinder to uunnværlige, uadskillelige aspekter ved bahá'í-livet: tilbedelse og tjeneste. Foreningen av disse to gjenspeiles også i sammenhengen som eksisterer mellom de samfunnsbyggende trekk i planen, særlig den raske veksten i et andektig sinnelag som finner uttrykk i sammenkomster for bønn, og en pedagogisk prosess som bygger kapasitet til å tjene menneskeheten. Sammenhengen mellom tilbedelse og tjeneste er særlig uttalt i de områder rundt om i verden der bahá'í-samfunn i betydelig grad har vokst i størrelse og livskraft, og der engasjementet i sosial handling er tydelig.⁵¹

4. MASHRIQU'L-ADHKÁRENS ANNEKSER

I TIDENS FYLDE, uttaler Shoghi Effendi, vil mashriqu'l-adhkárens sentrale byggverk bli omgitt av “slike sosiale service-institusjoner som vil gi lindring til de lidende, underhold til de fattige, ly til de reisende, trøst til de etterlatte og undervisning til de uvitende”.⁵² Nødvendigheten av “en dynamisk sammenheng mellom de åndelige og praktiske behov som er forbundet med livet på jorden”, skriver Rettferdighetens Hus, “blir umiskjennelig illustrert” ved Bahá'u'lláhs “forskrift om mashriqu'l-adhkáren, ethvert bahá'í-samfunns åndelige sentrum, som rundt seg vil måtte ha tilliggende bygninger i rik utvikling viet menneskehetens sosiale, humanitære, pedagogiske og vitenskapelige fremgang”.⁵³ I denne henseende forklarer 'Abdu'l-Bahá at gudshuset er “tilknyttet et sykehus, et apotek, et herberge for reisende, en skole for foreldreløse barn og et universitet for høyere studier”. Som sådant er templet “ikke bare et sted for å tilbe; snarere er det fullstendig og helt i enhver henseende”.⁵⁴

Shoghi Effendi fremhever det vitale samspillet mellom tilbedelse og tjeneste og presenterer følgende visjon av det tilsvarende innbyrdes forhold mellom den sentrale bygningen og dens annekser:

Adskilt fra de sosiale, humanitære, pedagogiske og vitenskapelige aktiviteter som mashriqu'l-adhkarens annekser danner midtpunktene for, kan bahá'í tilbedelse, samme hvor opphøyet den er i sine forestillinger og hvor lidenskapelig den enn er i sin brennende iver, aldri håpe å oppnå noe utover de magre og ofte forbigående resultater som er frembragt av asketens indre betraktninger eller den passive tilbeders samfunn med Gud. Den kan ikke gi varig tilfredsstillelse og utbytte for tilbederen selv, enn si for menneskeheten i alminnelighet, med mindre og før enn den omsettes til og inngytes i den dynamiske og uselviske tjeneste for menneskehetens sak som mashriqu'l-adhkárens annekser har som sitt enestående privilegium å befordre og fremme. Ei heller vil bestrebelsene, de være seg enn så uselviske og iherdige, gjort av dem som innenfor mashriqu'l-adhkarens enemerker vil være beskjeftiget med å forvalte det fremtidige bahá'í-samveldes saker, bære frukt og lykkes med mindre de bringes i nær og daglig forbindelse med de åndelige krefter som har sitt midtpunkt i og stråler ut fra mashriqu'l-adhkarens sentrale helligdom. Intet mindre enn et direkte og ubrutt samspill mellom de åndelige krefter som utgår fra dette gudshus midt i hjertet av mashriqu'l-adhkaren, og den virkelyst som bevisst legges for dagen av dem som forvalter dens saker i sin tjeneste for menneskeheten, kan på noen måte utgjøre det nødvendige virkemiddel som evner å fjerne de onder som så lenge og så smertelig har hjem søkt menneskeheten. For det er sikkert at frelsen for en forpint verden i siste instans må avhenge av bevisstheten om hvor virkningsfull Bahá'u'lláhs åpenbaring er, på den ene side styrket av åndelig samfunn med hans ånd, og på den annen side av intelligent anvendelse og lojal gjennomføring av prinsippene og lovene som han åpenbarte. Og av alle de institusjoner som knytter seg til hans hellige navn, kan utvilsomt ingen utenom institusjonen mashriqu'l-adhkar på det mest dekkende vis fremby grunnforutsetningene som bahá'í tilbedelse og tjeneste utgjør, og som begge er av en så avgjørende betydning for å fornye verden. I dette ligger hemmeligheten ved mashriqu'l-adhkarens opphøyet, kraft og unike stilling som en av de fremragende institusjoner unnfanget av Bahá'u'lláh.⁵⁵

Den første opptakt til forholdet mellom det åndelige og det praktiske, slik det kommer til praktisk uttrykk i et gudshus, kan finnes i pionerinnnsatsen fra de troende i Asjkhabad. I sitt brev av 1. august

2014 til verdens bahá'ier forteller Rettferdighetens Hus:

Noen år tidligere hadde man med samtykke av Den velsignede skjønnhet selv skaffet et passende landområde midt i byen, og der ble det oppført bekvemmeligheter for felles velvære – blant annet en møtesal, barneskoler, et herberge for besøkende og en liten klinikk. Et tegn på de bemerkelsesverdige ting som bahá'iene i Asjkhabad presterte da de i disse produktive år utmerket seg ved velstand, storsinn og det de oppnådde på det intellektuelle og kulturelle område, var hvor nøye de forvisset seg om at alle bahá'í-barn og -ungdommer var lese- og skrivekyndige i et samfunn med utbredt analfabetisme, særlig blant piker. I et slikt miljø med forenet innsats og fremgang steg det, med 'Abdu'l-Bahás fremhjelp på alle trinn i utviklingen, frem et storslagent gudshus – det betydeligste byggverk i området. I over tjue år opplevet vennene den himmelske gleden av å ha gjort sitt høye mål til virkelighet: å opprette et samlingspunkt for tilbedelse, et nervesenter for samfunnslivet, et sted der sjeler samles ved daggry for ydmyk påkallelse og åndelig fellesskap før de strømmer ut av dets dører for å gå i gang med sine daglige gjøremål.⁵⁶

I et påfølgende brev beretter Rettferdighetens Hus med andre ord at mashriqu'l-adhkaren nå er “stedet som åndelige krefter skal stråle ut fra”, “midtpunktet for tilliggende bygninger som vil bli oppført for menneskehetens velferd”, og “et uttrykk for en felles vilje til og iver etter å tjene”.⁵⁷ “Disse anneksene,” fortsetter samme brev, er “sentre for utdanning og vitenskapelig kunnskapstilegnelse så vel som for kulturell og humanitær innsats” som “legemliggjør de idealer for sosiale og åndelige fremskritt som vil nås ved å anvende kunnskap, og de viser hvordan de, når religion og vitenskap er i harmoni, høyner menneskets stilling og fører til at sivilisasjonen blomstrer.”⁵⁸

5. ETABLERINGEN AV EN MASHRIQU'L-ADHKAR

ETTER AT LOVEN om mashriqu'l-adhkaren ble åpenbart ved Bahá'u'lláhs penn, har etableringen av den fulgt en gradvis, organisk utviklingsprosess proporsjonalt med samfunnets kapasitet. 'Abdu'l-Bahá

uttaler at disse “demringsstedene for Guds ihukommelse ... [må] etter anvisning fra den mest opphøyede Penn ... opprettes i hver bygd og hver by”.⁵⁹ Deres første begynnelse, påpeker Mesteren, kunne anta selv de mest beskjedne former:

Når det gjelder *mashriqu'l-adhkáren*, så er den av største viktighet. Hensikten er denne: Det bør utpekes et sted, selv om det er en liten plass under lag av jord og sten, og av forsiktighetsgrunner bør den holdes gjemt og skjult så den ikke skal vekke urostifternes fiendskap. Minst en gang i uken bør den bli samlingsstedet for de utvalgte venner som har oppdaget hemmelighetene og er blitt fortrolige med guddommelige mysterier. Den kan anta enhver form, for selv om den skulle være et underjordisk hull, skal dette hull bli et skjermende paradisi, et opphøyet lysthus og en frydefull hage. Den vil bli et midtpunkt der åndene gledes og hjertene drages mot Abhá-riket.⁶⁰

Det var i løpet av 'Abdu'l-Bahás embetstid at de første anledninger dukket opp til å opprette en *mashriqu'l-adhkár* i Asjkhabad og i Wilmette. Deretter ble det opprettet et kontinentalt gudshus på sju andre steder rundt om i verden, og det kulminerte i oktober 2016 med innvielsen av templet i Santiago, Chile. Men nettopp som den kontinentale fasen nærmet seg slutten, åpnet det seg en ny horisont for bahá'í-verdenen på grunn av den økende fremdriften i samfunnsbygging – basert på kollektiv tilbedelse og høyning av kapasiteten til å tjene – som var blitt stimulert av den serien av globale planer som begynte i 1996. I sitt *riḍván*-budskap til verdens bahá'ier samme år understreket Rettferdighetens Hus: for “at samfunnet skal kunne blomstre, særlig på det lokale plan, kreves det ... en betydelig høyning i ... adferdsmønstre”, “forbundet med at man praktiserer gudsdyrkelse i fellesskap”. Det var derfor “helt nødvendig for samfunnets åndelige liv at vennene holder regelmessige åndelige sammenkomster i lokale bahá'í-sentre der disse finnes, eller andre steder, deriblant hjemme hos de troende”.⁶¹ I sitt *riḍván*-buskap fem år senere gav Rettferdighetens Hus uttrykk for en forventning om at nasjonale *mashriqu'l-adhkárer* ville bli oppført i løpet av formingstidens femte epoke, en utvikling som ville “utfolde seg gjennom suksessive stadier i 'Abdu'l-Bahás Guddommelige plan”.⁶² Nærmere bestemt ble det bemerket at

Et trekk ved den femte epoke vil være berikelsen av samfunnets andaktsliv ved at det oppføres nasjonale gudshus, etter som forholdene i nasjonale samfunn tillater det. Tidsplanen for disse prosjektene vil bli fastsatt av Det Universelle Rettferdighetens Hus i forhold til hvordan prosessen med inntreden i skarer skrider frem i landene.⁶³

I 2012 var de nødvendige kriteriene “beviselig blitt oppfylt”⁶⁴ i Den demokratiske republikk Kongo og Papua Ny-Guinea. Dette var en høyst betydningsfull utvikling. “Sammen med den igangværende oppføringen i Santiago av det siste av de kontinentale templene,” uttalte Rettferdighetens Hus samme år i sitt riḍvân-budskap, “frembyr igangsettelsen av byggeprosjekter for nasjonale gudshus enda et oppløftende tegn på at Guds tro trenger inn i samfunnets jordbunn.”⁶⁵ Rettferdighetens Hus bekreftet også i et senere brev skrevet på dets vegne at gudshuset er “en vesentlig del av prosessen med samfunnsbygging, og oppføringen av det representerer en viktig milepæl i utviklingen av et samfunn.”⁶⁶

Like oppmuntrende var at det ved riḍvân 2012 var blitt klart at oppkomsten av et lokalt gudshus kunne vurderes i områder som tjente som steder for å spre læring om programmet for åndelig styrking av juniorungdom, og der “hele opplegget med utvidelse og befestelse”⁶⁷ ble styrket – på den tid særlig i Battambang, Kambodsja; Bihar Sharif, India; Matunda Soy, Kenya; Norte del Cauca, Colombia; og Tanna, Vanuatu. Følgende utdrag fra riḍvân-budskapet for 2014 utdypet denne visjonen og hevdet at det var en korrelasjon mellom utviklingen av vekstprogrammet i et område og opprettelsen av en lokal mashriq’l-adhkár:

I stadig flere områder øker vekstprogrammet i omfang og kompleksitet i takt med den økende kapasiteten hos planens tre hovedaktører – individet, samfunnet og troens institusjoner – til å skape et gjensidig støttende miljø. Og vi fryder oss over at det som forventet finnes et økende antall områder der hundre eller flere individer nå legger til rette for at tusen personer eller flere begynner å veve et livsmønster som er åndelig, dynamisk og i stand til å skape forandring. Til grunn for prosessen ligger det helt fra starten av selvfølgelig en kollektiv bevegelse mot visjonen om materiell og åndelig velferd fremsatt av ham som er verdens livgiver. Men når så store antall er med, kan man skjelve bevegelse i en hel befolkning.

Denne bevegelsen gir seg særlig til kjenne i områdene der det skal opprettes en lokal mashriq’l-adhkár.⁶⁸

I riḍvân-budskapet fra 2012 understreket Rettferdighetens Hus hvor betydningsfullt dette fremskrittet er i et samfunns liv, og presenterte følgende visjon om oppføringen av både de to nasjonale og de fem lokale gudshusene:

Elskede medarbeidere: Marken som ble brutt av ‘Abdu’l-Bahás hånd for hundre år siden,

skal brytes igjen i sju land til, og dette er bare forspillet til den dag da det i lydighet mot Bahá'u'lláhs befaling vil være reist en bygning for Herrens tilbedelse i hver en by og landsby. Fra disse demringspunktene for Guds ihukommelse vil hans lys stråle ut og hans lovsanger runge.⁶⁹

Rettferdighetens Hus henledet oppmerksomheten på denne samme visjon i sitt budskap av 1. september 2017 til dem som var samlet ved innvielsen av gudshuset i Battambang, Kambodsja, kunngjorde at det “gryr en ny morgen i utviklingen av institusjonen mashriq'u'l-adhkár” og bekreftet at denne historiske anledningen varslet at

det vil fremkomme mange flere lokale så vel som nasjonale mashriq'u'l-adhkárer, i lydighet mot Bahá'u'lláhs bud åpenbart i hans helligste bok: “Bygg gudshus rundt om i landene i hans navn som er alle religioners Herre.”⁷⁰

Begynnelsen på dette nye stadium i oppføringen av nasjonale og lokale templer gjorde det også mulig å lære mer om hva det å bygge et gudshus innebærer, innbefattet praktiske vurderinger som å velge en passende beliggenhet og avgjøre hvor stor bygningen skal være, så vel som hvordan en følelse av å eie prosjektet bør fostres blant lokalbefolkningen. Valget av arkitekter ble utpekt som en spesiell sak, siden de ifølge Rettferdighetens Hus

stilles overfor den enestående utfordringen med å designe templer som er “så fullkomne som det er mulig i tilværelsens verden” og er i naturlig harmoni med den lokale kultur og med dagliglivet for dem som vil komme sammen for å be og meditere der. Oppgaven fordrer kreativitet og ferdighet til å kombinere skjønnhet, ynde og verdighet med beskjedenhet, funksjonalitet og sparsomhet.⁷¹

Gjennom denne utviklingsprosessen har samfunnet hatt et økende antall anledninger til å utforske hvor uunngåelig enhetsånden er i gjennomføringen av slike bestrebelse. I denne henseende uttaler 'Abdu'l-Bahá følgende om utviklingen av planer for mashriq'u'l-adhkáren i Asjkhabad:

Alle anliggender må gjøres til et middel til enhet og samdrøktighet, slik at samhørighet og harmoni blant Guds elskede kan øke etter hvert som dagene går.

Nå må denne sak med mashriq'l-adh-kåren i seg selv bli gjennomført på en slik måte at den fostrer enhet og samhold mellom vennene. Det vil si, dere bør først rådslå sammen og deretter utarbeide en plan. Hvis dere følger disse trinn, vil guddommelige bekreftelser hele tiden bli skjendet dere.⁷²

Mesteren gir også følgende råd:

Grunnlaget for liv og eksistens er samarbeid og gjensidig hjelp, mens årsaken til utslettelse og forfall er opphøret av hjelp og bistand. Jo høyere tilværelsens rike er, desto sterkere og viktigere blir dette vektige anliggende vedrørende samarbeid og bistand. I menneskehetens rike befinner derfor samarbeid og gjensidig hjelp seg i en høyere grad av fullstendighet og fullkommenhet enn den som råder i tilværelsens øvrige riker – i den grad at menneskehetens liv helt og holdent avhenger av dette prinsippet. Særlig blant Guds venner må dette solide grunnlag bli styrket på en slik måte at hver sjel kan hjelpe andre i alle ting, om det nå gjelder åndelige virkeligheter og indre sannheter eller livets materielle og fysiske sider. Dette er særlig tilfelle med hensyn til grunnleggelsen av offentlige institusjoner som gavner alle mennesker, og i særdeleshet mashriq'l-adh-kåren, som utgjør den største av de guddommelige foranstaltninger.⁷³

I et brev skrevet på Shoghi Effendis vegne kommer han nærmere inn på begrepet samarbeid og understreker at grunnleggelsen av gudshuset “krever vedvarende samarbeid og gjensidig støtte og er betinget av offer.”⁷⁴ I et annet brev skrevet på hans vegne advarer han om at “Det er hengivenhet, oppriktighet og ekte entusiasme som i det lange løp kan sikre fullføringen av vårt elskede tempel.” Og han uttaler at “Selv om materielle hensyn er nødvendige, er de på ingen måte de mest avgjørende.”⁷⁵ Rettferdighetens Hus gir på tilsvarende måte uttrykk for hvor rørt det ble av responsen verden over på sin appell om sju nye gudshus, og bemerker følgende:

I de nasjoner og på de steder som nylig er utpekt for oppføringen av et gudshus, har vi særlig vært vitne til at vennene spontant har gitt uttrykk for sin glede; til at de med umiddelbart og dyptfølt engasjement har gått inn for å gi sitt bidrag til gjennomføringen av det kritiske arbeid som forestår, og for å øke dynamikken i de aktiviteter som er integrert i etableringen av en mashriq'l-adh-kår i en befolkning; til deres oppofrende bidrag av tid, krefter og

materielle ressurser, på mangfoldige måter; og til deres vedvarende innsats for å åpne øynene hos stadig flere for en visjon av disse bygningene som vil bli grunnlagt i deres midte, helt og holdent viet Guds ihukommelse. Det største navns samfunns beredvillige respons lover sannelig godt for dets evne til å drive disse fellesforetagender videre fremover.⁷⁶

Med denne veiledningen i tankene, og for å forstå den sanne tjenestes ånd som kreves ved opprettelsen av denne høye institusjon, er det nyttig å reflektere over 'Abdu'l-Bahás lengsel etter å delta i oppføringen av mashriqu'l-adhkáren i Asjkhabad og over hans innstendige appell om at vennene vil gjøre det i hans sted.

Flytt jord på vegne av 'Abdu'l-Bahá, bær mørtel og slep stener for å bygge mashriqu'l-adhkáren, slik at henrykkelsen ved denne tjeneste kan vekke fryd og glede hos Trelldommens midtpunkt. Denne mashriqu'l-adhkár er Herrens første synlige og åpenbare institusjon. Det er derfor denne tjeners håp at enhver dydsiret og rettferdig sjel vil ofre alt, vise stor glede og jubel og fryde seg over å bære jord og mørtel så dette guddommelige byggverk kan bli reist, så Guds Sak kan bli utbredt og slik at vennene i alle verdenshjørner kan reise seg med den største beslutsomhet for å gjennomføre denne store oppgave. Dersom 'Abdu'l-Bahá ikke var fengslet og ingen hindringer fantes på hans vei, ville han selv visselig ile til Asjkhabad og bære jord for å bygge mashriqu'l-adhkáren med den største fryd og glede. Det sømmer seg nå for vennene å reise seg med dette forsett i sinne og tjene i mitt sted, så dette byggverk på kort tid kan bli åpenbart for alles øyne, så Guds elskede kan beskjeftige seg med å tale om Abhá-skjønnheten, så melodiene fra mashriqu'l-adhkáren kan stige opp til skaren i det høye ved daggry og Guds nattergalers sanger kan glede og begeistre beboerne av det overmåte herlige rike. Dermed vil hjertene juble, sjelene fryde seg over gledelige nyheter og sinnene bli opplyst. Dette er de oppriktiges inderligste håp; dette er det kjæreste ønske for dem som er nær Gud.⁷⁷

NOTER

1	<i>The Kitáb-i-Aqdas: The Most Holy Book</i>
(Wilmette: Bahá'í Publishing Trust, 1993,
trykket 2009), note 53.	24	Sitat 28.	52	Sitat 38.
2	Sitat 67.	25	Sitat 69.	53	Sitat 60.
3	Sitat 67.	26	Sitat 10.	54	Sitat 18.
4	Sitat 6.	27	Sitat 21.	55	Sitat 38.
5	Sitat 28.	28	Sitat 3.	56	Sitat 66.
6	Sitat 9.	29	Sitat 67.	57	Sitat 67.
7	Sitat 66.	30	Sitat 67.	58	Sitat 67.
8	Sitat 28.	31	Sitat 67.	59	Sitat 8.
9	Sitat 43.	32	Sitat 68.	60	Sitat 35.
10	Sitat 67.	33	Sitat 62.	61	Sitat 61.
11	Fra et brev datert 14. oktober 2016 skrevet av
Det Universelle Rettferdighetens Hus til
vennene samlet i Santiago, Chile, ved innvielsen
av Sør-Amerikas Modertempel.	34	Sitat 68.	62	Sitat 63.
12	Sitat 69.	35	Sitat 28.	63	Sitat 63.
13	Sitat 29.	36	Sitat 38.	64	Sitat 64.
14	Sitat 1.	37	Sitat 58.	65	Sitat 64.
15	Sitat 31.	38	Sitat 49.	66	Sitat 78.
16	Sitat 35.	39	Sitat 53.	67	Sitat 64.
17	Sitat 16.	40	Sitat 45.	68	Sitat 65.
18	Sitat 30.	41	Sitat 53.	69	Sitat 64.
19	Sitat 25.	42	Sitat 81.	70	Sitat 70.
20	Sitat 16.	43	Sitat 75.	71	Sitat 66.
21	Sitat 13.	44	Sitat 75.	72	Sitat 20.
22	Sitat 30.	45	Sitat 37.	73	Sitat 22.
23	Sitat 57.	46	Sitat 25.	74	Sitat 50.
		47	Sitat 67.	75	Sitat 48.
		48	Sitat 41.	76	Sitat 66.
		49	Sitat 60.	77	Sitat 66.
		50	Sitat 66.		
		51	Sitat 64.		

INSTITUSJONEN
MASHRIQU'L-ADHKÁR

En samling av sitater fra Bahá'u'lláhs og 'Abdu'l-Bahás skrifter,
fra Shoghi Effendis skrifter og fra brev skrevet av
Det Universelle Rettferdighetens Hus

Utarbeidet av forskningsavdelingen ved
Det Universelle Rettferdighetens Hus

September 2017

FRA BAHÁ'U'LLÁHS SKRIFTER

OVERDENS FOLK! Bygg gudshus rundt om i landene i hans navn som er alle religioners Herre. Gjør dem så fullkomne som mulig er i tilværelsens verden, og utsmykk dem med det som anstår dem, ikke med avbildninger og statuer. Lovpris så her deres Herre, den mest medlidende, med fryd og glede. Sannelig, å komme ham i hu fryder øyet og fyller hjertet med lys.

(The Kitáb-i-Aqdas: The Most Holy Book (Wilmette: Bahá'í Publishing Trust, 1993, trykket 2009), nr. 31)

[1]

Velsignet er den som ved daggry styrer sine skritt mot *mashriqu'l-adhkár* mens han samler sine tanker om Gud, kommer ham i hu og bønnfaller om hans forlatelse, og som etter å ha kommet inn, setter seg i stillhet for å lytte til versene fra Gud, den ypperste, den mektige, den overmåte lovpriste. Si: *Mashriqu'l-adhkár* er enhver bygning oppført i byer og landsbyer for å synge min pris. Slik er det navn den er blitt betegnet med for herlighetens trone, om dere nå skulle være av dem som forstår.

(The Kitáb-i-Aqdas: The Most Holy Book, nr. 115)

[2]

Lær deres barn versene åpenbart fra maktens og majestetens himmel, så de kan fremføre den overmåte barmhjertiges tavler med utsøkte melodier ifra *mashriqu'l-adhkárenes* nisjer. Enhver som er grepet av henrykkelsen som skapes ved å tilbe mitt navn, den mest medlidende, vil fremsi Guds vers på sådant vis at han vil fortrylle hjertene til dem som ennå er i dyp søvn. Vel er det med den som har drukket det evige livs mystiske vin fra sin barmhjertige Herres ytring i mitt navn – et navn ved hvilket ethvert høyt og majestetisk fjell er blitt knust til støv.

(The Kitáb-i-Aqdas: The Most Holy Book, nr. 150)

[3]

Angående hva dere hadde skrevet om at mashriqu'l-adhkáren var blitt opprettet i landet T̄á*, og at den ved Guds nåde er i ferd med å bli grunnlagt andre steder: denne sak ble nevnt i hans hellige og overmåte opphøyede nærvær, hvorpå den gamle av dagers tunge svarte og sa: “Velsignet er den plett, og det hus, og det sted, og den by, og det hjerte, og det fjell, og det tilfluktssted, og den hule, og den dal, og det land, og det hav, og den øy, og den eng hvor Guds navn er blitt nevnt og hans pris sunget.”

(Fra en tavle – oversatt fra arabisk og persisk)

[4]

Dette er det som er blitt uttalt av den uhemmedes tunge angående mashriqu'l-adhkáren. Han – forherliget være hans velde og hans opphøyede herredømme – sier:

“Lovpris ham som er verdens attrå, for å ha styrket deg i å tjene hans Sak. Verdens folk er oppskaket, ufred og oppvigleri finnes i overflod, og alle har reist seg for å slukke hans lys. Men til tross for dette har du og hans utvalgte vært aktivt beskjeftiget med å tale om Gud og komme ham i hu.

Dette byggverk vil bli husket i all evighet, for det er reist i den ene sanne Guds navn og i løpet av Guds dager og er smykket med hans befalings pryd. Bønnfall ham, den evige sannhet, om å styrke hver og en sjel i hans tjeneste, slik at alle kan forbli standhaftige og holde seg til det som Gud har sendt ned i sin Bok.

Hvor fullstendig tomme og flyktige denne verdens ting er! Om ikke lenge skal alt vende tilbake til det rene intet, og vare vil bare det som den mest opphøyede penn har forordnet etter befaling fra Gud, hjelperen i fare, den selvbestående.”

(Fra en tavle – oversatt fra arabisk og persisk)

[5]

Salige er de som i gudshuset hengir seg til å minnes ham som er rettferdighetens Herre! Salige er de som reiser for å tjene dette hus! Salige er de som har reist dette hus! De trer inn der i en fredfylt og lengtende tilstand og drar derfra nølende og fylt av beklagelse. Vi bønnfaller Gud – umåtelig opphøyet er han, vår Herre og deres Herre – om å stå dere bi

* T̄ihrán

med både synlige og usynlige midler, og om å forordne for dere det som vil vare like lenge som hans navn skal vare, et navn som overskygger alle andre navn. Ingen Gud er der foruten ham, den evig tilgivende, den allbarmhjertige.

(Fra en tavle – oversatt fra arabisk og persisk)

[6]

Ved mitt liv og ved min Sak! Rundt enhver bolig som Guds venner måtte tre inn, og hvorfra deres rop vil lyde i lovprisning og forherligelse av Herren, skal de sanne troendes sjeler og alle de begunstigede engler kretse. Og om det sanne øyes dør skulle bli åpnet for noen, skal de se skaren i det høye mens den kretser og roper: “Velsignet er du, o hus, for Gud har gjort deg til et hvilested for dem han ynder, og til et husrom for dem han har kjær, og til et hjem for dem han har tillit til. Måtte hans ros og hans herlighet og hans nåde uten ende bli deg til del.”

(Fra en tavle – oversatt fra arabisk og persisk)

[7]

FRA ‘ABDU’L-BAHÁS SKRIFTER

DET SØMMER SEG for vennene å holde en sammenkomst, et møte, hvor de forherliger Gud og fester hjertene ved ham, og hvor de leser og fremsier Den velsignede skjønnhets hellige skrifter – måtte min sjel bli løsepenge for dem som elsker ham! Lysene fra det allherlige rike og strålene fra den høyeste horisont vil falle på slike skinnende forsamlinger. For de er intet annet enn mashriqu’l-adhkárene, demringsstedene for Guds ihukommelse, som etter anvisning fra den mest opphøyede Penn må opprettes i hver bygd og hver by ... Disse åndelige sammenkomster må holdes i den ytterste renhet og hengivenhet, slik at man fra stedet selv, fra jorden og luften rundt det vil innånde duften av Den hellige ånds luftninger.

(*Selections from the Writings of ‘Abdu’l-Bahá* (Wilmette: Bahá’í Publishing Trust, 1997, trykket 2009), nr. 55.1)

[8]

O dere ‘Abdu’l-Bahás sanne venner! I denne stund går mine tanker til dere. Solnedgangen

nærmer seg, trivselen er fratatt meg av besværligheter uten tall, men tanken på dere gir meg den største glede og fryd. Av den grunn vender jeg meg til den evig tilgivende Herre og bønnfaller ham om å styrke dere med et rikelig monn av sin mektige nåde.

Mashriqu'l-adhkáren er demringsstedet for lys og de rettfærdiges forsamlingssted. Når enn en gruppe edle sjeler samles der i en himmelsk sammenkomst og oppsender påkallelser, istemmer guddommelige vers og synger bønner i vidunderlige toner, lytter de som har tilhold blant skaren i det høye, roper ut og sier: "Lykkelige er vi; la hele verden fryde seg!", for lovet være Gud, sjeler blant englene i herlighetens rike har reist seg i den nedre verden for å ha samfunn med sin Herre og istemme den guddommelige enhets vers i en hellighetens forsamling. Hvilken velgjørenhet er vel større enn denne?

(Fra en tavle – oversatt fra persisk)

[9]

O venner av 'Abdu'l-Bahá, og dere som er hans medtjenere og partnere i tjenesten for hærskares Herre! Sannelig, det største anliggende og den viktigste sak i dag er å opprette en mashriqu'l-adhkár og å grunnlegge et tempel hvorfra lovsyngende røster kan heve seg til den majestetiske Herres rike. Velsignet er dere for å ha tenkt på dette og satt dere fore å oppføre et slikt byggverk, og dere overgår alle i å vie deres rikdom til dette store formål og strålende foretagende. Dere vil snart se bekræftelsens engler gi dere vedvarende støtte og bestyrkelsens skarer styrte frem foran dere.

Når mashriqu'l-adhkáren er fullført, når lysene stråler ut derfra og de rettfærdige samler seg der, når det fremføres bønner til de guddommelige mysteriers rike og lovsangen stiger til den høyeste Herre, da vil de troende fryde seg, hjertene vil svulme og strømme over av kjærlighet til den evig levende og selvbestående Gud.

Folket vil skynde seg for å tilbe i dette himmelske tempel, Guds liflige ange vil bre seg, den guddommelige lære vil slå rot i hjertene likesom ånden tar sete i menneskets sjel, og folket vil stå støtt i din Herres Sak, han den allbarmhjertige.

(Fra en tavle – oversatt fra arabisk)

[10]

Blant dem som reiser seg i tjeneste for dette byggverk, vil det ikke finnes noen sjel som Gud

ikke vil inngi en kraft fra sitt mektige rike, og over denne sjel vil det regne slike åndelige, himmelske velsignelser som vil fylle hans hjerte med et vidunderlig lys og opplyse øynene til å kunne skue den gamle av dagers herlighet.

(Fra en tavle – oversatt fra arabisk)

[11]

O du som er fast i Pakten! Ditt brev er mottatt, og meningen kom tydelig og klart frem. Du skrev om den høytstilende bestrebelse, anstrengelse og besluttosomhet som Guds elskede har lagt for dagen, om deres ukuelige iver etter å oppføre *mashriqu'l-adhkáren* og om at disse velsignede personer er med på å bære stenene til bygget. Denne nyheten skapte i sannhet en slik fryd i hjertene at det er umulig å beskrive eller fortelle om den, for den makte frem et bilde av at denne edle forsamling bærer sten i den ytterste ydmykhet og underdanighet og dog anser seg for å være opphøyet over verdens konger.

(Fra en tavle – oversatt fra persisk)

[12]

Du har spurt om steder viet tilbedelse og om grunnen til dette. Visdommen i å oppføre slike bygninger er at på et gitt tidspunkt vil folk vite at det er på tide å møtes og be i harmonisk samdrøktighet, med det resultat at enhet og hengivenhet vil vokse og blomstre i hjertene ved dette samværet.

(*Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá*, nr. 58.1)

[13]

Vi hører at du akter å pryde ditt hus ved en sammenkomst for bahá'ier fra tid til annen, der noen av dem vil lovprise den allherlige Herre ... Vit at hvis du gjennomfører dette, vil dette jordiske hus bli et himmelsk hus og dette byggverk av sten en åndens forsamling.

(*Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá*, nr. 57.1)

[14]

I fremtiden vil det i alle områder, om Gud vil, bli reist ... fremragende vakre og verdige templer der ynde og eleganse virker sammen med utsøkte proporsjoner som det er en fryd å skue.

(Fra en tavle – oversatt fra persisk)

[15]

Selv om mashriqu'l-adhkáren i det ytre er en materiell struktur, har den likevel en åndelig virkning. Den skaper enhetsbånd fra hjerte til hjerte; den er et kollektivt midtpunkt for menneskesjeler. Enhver by der det i løpet av manifestasjonens dager ble oppført et tempel, har skapt trygghet og stabilitet og fred, for slike bygninger ble viet stadig lovprisning av Gud, og kun ved å komme Gud i hu kan hjertet finne hvile. Nådige Gud! Gudshusets bygning har en sterk innflytelse på enhver fase i livet. I Østen har erfaringen tydelig vist at dette er en kjensgjerning. Til og med om et hus i en eller annen liten landsby ble betegnet som mashriqu'l-adhkáren, så fremkalte det en tydelig virkning; hvor mye større ville vel ikke effekten være av en som ble særskilt bygget.

(Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá, nr. 60.1)

[16]

Jináb-i-Karbilá'í Muḥammad-Hádí, oppsynsmannen for mashriqu'l-adhkáren, er min mester. Jeg er med andre ord hans tjener, for han er en tjener for Den velsignede skjønnhet. Han feier marken ved mashriqu'l-adhkáren. Dette er ikke stillingen som tjener, men som fyrste. Den tjeneste han utfører, er ingen vanlig sak; nei, det er en gave fra Gud, ren og sann.

(Fra en tavle – oversatt fra persisk)

[17]

Mashriqu'l-adhkáren er en av de aller viktigste institusjoner i verden, og den har mange underordnede forgreninger. Selv om den er et gudshus, er den også tilknyttet et sykehus, et apotek, et herberge for reisende, en skole for foreldreløse barn og et universitet for høyere studier. Enhver mashriqu'l-adhkár er forbundet med disse fem ting. Det er mitt håp at mashriqu'l-adhkáren nå vil bli opprettet i Amerika, og at sykehuset, skolen, universitetet, apoteket og herberget gradvis vil følge, og at alle vil virke etter de mest effektive og systematiske metoder. Gjør disse sakene kjent for Herrens elskede, slik at de vil forstå hvor uhyre stor betydningen av dette “demringspunkt for Guds ihukommelse” er. Templet er ikke bare et sted for å tilbe; snarere er det fullstendig og helt i enhver henseende.

(Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá, nr. 64.1)

[18]

Når enn en gruppe mennesker samles på et møtested, priser Gud og taler med hverandre om Guds mysterier, vil pust fra Den hellige ånd uten tvil føres mildt hen over dem, og i dette vil hver og en få del.

(Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá, nr. 56.1)

[19]

Ditt brev og de to planene for mashriq'l-adhkåren er mottatt. Begge planer ble gjennomgått, og de gledet hjertene. Hver og en av Guds elskede og hans tjenerinner gav seg til å rose deg. Du bør imidlertid rådføre deg med medlemmene av det åndelige råd angående mashriq'l-adhkårens fasong og utforming, slik at dere sammen kan komme frem til en beslutning. Alle anliggender må gjøres til et middel til enhet og samdrektighet, slik at samhörighet og harmoni blant Guds elskede kan øke etter hvert som dagene går.

Nå må denne sak med mashriq'l-adhkåren i seg selv bli gjennomført på en slik måte at den foprer enhet og samhold mellom vennene. Det vil si, dere bør først rådslå sammen og deretter utarbeide en plan. Hvis dere følger disse trinn, vil guddommelige bekreftelser hele tiden bli skjendet dere. Vennene i Asjkhabad gjorde oppføringen av mashriq'l-adhkåren til et middel til å skape fullkommen enhet. Med den største kjærlichkeit og oppriktighet valgte de en komité, og denne komiteen tok seg av å opprette, organisere, arrangere og utforme mashriq'l-adhkåren. Guddommelige bekreftelser ble gitt dag etter dag, og – lovet være Gud! – den ble oppført på en svært forsvarlig og majestetisk måte.

(Fra en tavle – oversatt fra persisk)

[20]

Sannelig, rene og strålende hjerter er demringsstedene for Guds ihukommelse hvorfra bønnfallelsens og bønnens melodier hele tiden når skaren i det høye. Jeg bønnfaller Gud om at han hos hver og en av dere gjør hjertet til et guddommelig tempel der den største ledelses lampe kan bli tent. Dersom hjertene skulle motta en gave som denne, ville de ganske visst anstrenge seg til ytterste og bestemme seg fullt og fast for å bygge mashriq'l-adhkåren, slik at den ytre struktur kan åpenbare den indre virkelighet og den utvendige form bære bud om den indre betydning.

(Fra en tavle – oversatt fra persisk)

[21]

O dere venner fra Østen og Vesten! Blant grunnpilarene for Guds religion, de indre betydninger av Guds ord og pliktene for Guds venner er den viktigste samarbeid og gjensidig hjelp, for menneskets rike – ja, alle de utallige vesener som finnes i tilværelsens verden – er basert på den. Hvis samarbeid og gjensidig hjelp skulle opphøre å eksistere blant skapte ting, ville tilværelsens verden fullstendig gå i oppløsning ...

Grunnlaget for liv og eksistens er samarbeid og gjensidig hjelp, mens årsaken til utslettelse og forfall er opphøret av hjelp og bistand. Jo høyere tilværelsens rike er, desto sterkere og viktigere blir dette vektige anliggende vedrørende samarbeid og bistand. I menneskehetens rike befinner derfor samarbeid og gjensidig hjelp seg i en høyere grad av fullstendighet og fullkommenhet enn den som råder i tilværelsens øvrige riker – i den grad at menneskehetens liv helt og holdent avhenger av dette prinsippet. Særlig blant Guds venner må dette solide grunnlag bli styrket på en slik måte at hver sjel kan hjelpe andre i alle ting, om det nå gjelder åndelige virkeligheter og indre sannheter eller livets materielle og fysiske sider. Dette er særlig tilfelle med hensyn til grunnleggelsen av offentlige institusjoner som gavner alle mennesker, og i særdeleshet mashriq’l-adhkáren, som utgjør den største av de guddommelige foranstaltninger.

(Fra en tavle – oversatt fra persisk)

[22]

Du skrev at vennene akter å bidra til omkostningene for mashriq’l-adhkáren. Denne nyheten skapte uendelig glede, for de overveldende utstrømninger fra riket, de himmelske utgytelser av Guds nåde og hans usvikelige bekreftelser har som formål opprette enhetens, harmoniens og samhørighetens bånd i menneskehetens verden. Denne verdige handling av vennene i Østen – å samle og sende bidrag til Vesten – er derfor prisverdig, fortjenstfull og blant de særegne kjennetegn ved denne religionsordning. At Østen sender sin materielle støtte til Vesten, hørte man aldri om i fortiden – nemlig at vennene i Persia hjelper til ved byggingen av mashriq’l-adhkáren i Amerika. Dette er det første tilfelle i sitt slag; derfor vil virkningene av det ganske visst være rosverdige og gi beundringsverdige resultater.

Lovet være Den urgamle skjønnhet for at han har skjenket menneskeslekten slike bånd av vennskap og harmoni, for at han har lagt en slik mektig grunnvoll og fremmet en slik sublim streben. Takk til Det største navn for å ha reist et slikt tabernakel midt i hjertet av verden, hvorved jordens ulike nasjoner vil bli forenet og omgås hverandre i vennskap; verdens forskjellige nasjoner vil bli ett land og dens tallrike land ett hjemland; alle de forskjellige regjeringer vil slutte seg sammen i forening og harmoni; røttene til urettferdighet vil bli rykket opp, og grunnlaget for krig, konflikt, plyndring, røveri, hat og fiendskap vil bli tilintetgjort. Dette samarbeid og denne medvirkning mellom Østen og Vesten gir tilstrekkelig og ugjendrivelig bevis for at dette velsignede mål vil bli nådd.

(Fra en tavle – oversatt fra persisk)

[23]

O du som er fast i Pakten! Nyheten om den forestående fullføring av mashriqu'l-adhkáren, innretningen av dens hager og, om ikke lenge, at dens fontener vil sprudle, skapte uendelig glede. Mashriqu'l-adhkáren vil virkelig bli et sted for stor lykke og glede. Strukturens styrke og eleganse, gangstienes ordnede arrangement, blomsterbedenes utforming, fontenenes sprudling, trærnes blomstring, den friske luft og utseendets sjarm og skjønnhet virker sammen og skaper et ytterst frydefullt paradís. Det vil virkelig være uten make eller like.

(Fra en tavle – oversatt fra persisk)

[24]

Mashriqu'l-adhkáren er et guddommelig byggverk i denne nedre verden og et middel til å oppnå menneskehetens enhet, for alle verdens folkeslag vil samles i samhörighet og harmoni i mashriqu'l-adhkáren, syngende den guddommelige enhets hymner og hengi seg til å lovprise og forherlige hærskarenes Herre. Din glede må ganske visst bestå i å spre den guddommelige ledelses lys.

(Fra en tavle – oversatt fra persisk)

[25]

Den første mashriqu'l-adhkár i Amerika ble grunnlagt i Chicago, og denne ære og utmerkelse er av uendelig verdi. Fra denne mashriqu'l-adhkár vil det uten tvil fødes tusenvis av mashriqu'l-adhkárer.

(*Tablets of the Divine Plan* (Wilmette: Bahá'í Publishing Trust, 1993, trykket 2006) s. 78)

[26]

Ditt brev av 23. november 1918 er mottatt. Innholdet viste at du, Gud være lovet, engasjerer deg i tjeneste for mashriqu'l-adhkáren, slik at dette universelle byggverk kan komme i stand. Du har virkelig gjort store bestrebelse i denne henseende, og jeg har det håp at dette foretagende kan vokse dag for dag. Gjæringer er som trær; det er lett å plante et tre, men vanskelig å pleie det helt til det bærer frukt. Så langt er det gjort anstrengelser for å legge grunnlaget for tempelet, men å fullføre det er en vanskelig sak. Mitt håp er at Guds venner kan bli hjulpet med dette.

(Fra en tavle – oversatt fra persisk)

[27]

O dere som er faste i Pakten og Guds testament! Notisboken med deres planer for å opprette mashriqu'l-adhkáren og dens annekser, bestående av et sykehus, skoler, et herberge og hjem for de svake og de fattige og de skrøpelige, og videre med navnene på dem som har bidratt

med midler til dette foretagende, er mottatt og lest. Lovet være Gud for at han har hjulpet slike sjeler til å reise seg og gjennomføre en slik veldig oppgave og legge grunnlaget for et byggverk som skal vare i all evighet, med tårn som vil rage til himmelens høyeste punkt.

Selv om denne mashriqu'l-adhkár bygges på jorden, er det i virkeligheten en institusjon hos skaren i det høye, og derfor kan den sies å nå de høyeste himler. Takk Gud for at dere har reist dere for å yte en så betydningsfull tjeneste, for i denne tidsalder og dette århundre er opprettelsen av mashriqu'l-adhkárer av den største betydning. Disse byggverk vil forlene vennene med fasthet og trofasthet. De er steder for bønn og påkallelse rettet til hans storhets terskel og er det ypperste middel for å spre Herrens liflige dufter. Bare det å legge én mursten for mashriqu'l-adhkáren eller et av dens annekser er i disse dager som å oppføre et svært høyt bygg. Jeg er derfor vel tilfreds med at det har lyktes Herrens elskede å yte en så vesentlig og viktig tjeneste. Mitt håp er at dette byggverk vil bli anlagt med den største skjønnhet og styrke, og at dets annekser vil bli fullført etter hvert.

(Fra en tavle – oversatt fra persisk)

[28]

... tenk på hvordan Hájí Mírzá Muḥammad-Taquí Afnán, denne helligede ånd og befestede sjel, reise seg for å tjene denne store Sak. Han forsaket et sorgløst og behagelig liv i Yazd og skyndte seg til Asjkhabad for arbeide for Guds Sak. Hvor selvpoppofrende var han vel ikke i oppføringen mashriqu'l-adhkáren! Han viet sitt liv helt og holdent til denne oppgaven, helt til det lyktes ham å opprette den første mashriqu'l-adhkár der i landet. Hvor usedvanlig var ikke hans tjeneste, for dette er den første mashriqu'l-adhkár som er reist i Guds navn. Dens betydning er derfor svært stor. Og i fremtiden vil hundre tusen mashriqu'l-adhkárer etter hvert bli oppført i herlighet, verdighet og den største majestet. Mashriqu'l-adhkáren i Asjkhabad har stadet som mor, og de andre mashriqu'l-adhkárer er som åndelige barn som vil bli født av den.

(Fra en tavle – oversatt fra persisk)

[29]

O dere Guds elskede! Nyheten ble mottatt om at en mashriqu'l-adhkár er blitt opprettet, om at lovprisningen og forherligelsen av Gud der i landet har nådd herlighetens rike, og melodiene med tilbedelse og lovprisning av denne herlige elskede har steget opp til skaren i det høye. Hvilken grenseløs glede og fryd disse gode tidender vakte! For mashriqu'l-adhkáren

får vennene til å våkne, til å komme Gud i hu og til å befinne seg i en tilstand av ydmyk bønn. Mashriqu'l-adhkáren gjør at hjertene blir opplyst, sjelene blir åndelige, og duftene fra herlighetens rike lar seg fornemme. Derved forvandles menneskehetens verden til en annen verden, og hjertets fornemmelser høynes i en slik grad at de favner hele skaperverket. Mitt håp er at det vil bli opprettet en mashriqu'l-adhkár i alle kanter og kroker av landet, selv om dette skulle bli gjort med den ytterste diskresjon og varsomhet og, av forsiktighetsgrunner, bli begrenset til utvalgte og troverdige venner blant Guds elskede, inntil en tid da utbredelsen av dens ry ikke vil vekke forferdelse og uro blant de aktløse.

O dere Guds elskede! Se hvor rikelig den friskhet, ømhet, åndelighet og utstråling vil være som oppnås når dere samles på dette åndens samlingssted, hengir der til å ihukomme Gud ved daggry ** og, etter å ha fremsagt bønner, sammen taler om den overmåte gavmilde Herre i liflige toner. Disse toner vil nå herlighetens rike, og disse sanger vil oppmuntre og glede skaren i det høye.

(Fra en tavle – oversatt fra persisk)

[30]

Mashriqu'l-adhkáren tiltrekker seg guddommelige bekreftelser. Mashriqu'l-adhkáren er Herrens veldige grunnvoll, gudstroens faste bæresøyle. Opprettelsen av mashriqu'l-adhkáren er et middel til å opphøye Guds ord. Lovprisningen og forherligelsen som strømmer ut fra den, gleder hjertet hos enhver rettferdig sjel. De hellige dufter fra mashriqu'l-adhkáren levendegjør sjelen hos de rettferdige, og de rene av hjerte skjenkes liv av dens styrkende luftninger. Mashriqu'l-adhkárens lamper opplyser horisontene, lik morgengryets skinnende stråler. Mashriqu'l-adhkárens melodi oppmuntrer sjelen hos skarene i det høye, og fremsigelsen av hans guddommelige enhets vers der bringer glede og fryd til innvånerne av herlighetens rike.

Den største sak og den ypperste tjeneste som på denne dag kan ytes ved Guds hellige terskel, er å opprette mashriqu'l-adhkáren ... Hensikten er at Guds elskede, idet de opptrer med den største klokskap, der bør vie seg bønn og gudstilbedelse, bør fremsi Guds vers og ord og synge himmelske oder som forherliger den allbarmhjertige.

(Fra en tavle – oversatt fra persisk)

[31]

** I *Kitáb-i-Aqdas: Den helligste bok* (Spørsmål og svar, nr. 15) gjør Bahá'u'lláh det klart at med "daggry" menes "det første gry av dag, mellom daggry og soloppgang eller til og med inntil to timer etter soloppgang".

O Bahás tjener! Musikk betraktes som en rosverdig vitenskap ved den allmektiges terskel, slik at du kan synge vers i store sammenkomster og forsamlinger med en overmåte vidunderlig melodi og istemme slike lovsanger ved mashriqu'l-adhkáren at de henrykker skaren i det høye. Betenk i lys av dette hvor meget musikkens kunst blir beundret og rost. Forsøk om du kan å bruke åndelige melodier, sanger og toner, og å bringe den jordiske musikk i harmoni med den himmelske melodi. Da vil du merke hvilken stor innflytelse musikk har, og hva den skjenker av himmelsk glede og liv. Istem en slik melodi og tone som gjør at de guddommelige mysteriers nattergaler fylles av glede og begeistring.

(Fra en tavle – oversatt fra persisk)

[32]

Av et oppriktig hjerte har jeg sannelig takket Gud for å ha hjulpet vennene, deres fattigdom og ringhet til tross, til å bidra til mashriqu'l-adhkáren, hvis søyler snart vil bli reist midt i hjertet av Amerika.

(Fra en tavle – oversatt fra arabisk)

[33]

O du sanne venn av 'Abdu'l-Bahá! Ditt mest glødende ønske var at mashriqu'l-adhkáren skulle bli oppført og etablert. For enhver ting er det en foreskrevet tid – og lovet være Gud, tiden for å bygge mashriqu'l-adhkáren er nå kommet! Den største innsats må nå bli gjort for at dette mektige bygg kan bli reist, solid og fast, med forfinelse og eleganse. Dette er en stor tjeneste for den hellige terskel, og dens ry vil i all evighet glede hjertene hos skaren i det høye i hellighetens rike.

(Fra en tavle – oversatt fra persisk)

[34]

Når det gjelder mashriqu'l-adhkáren, så er den av største viktighet. Hensikten er denne: Det bør utpekes et sted, selv om det er en liten plass under lag av jord og sten, og av forsiktighetsgrunner bør den holdes gjemt og skjult så den ikke skal vekke urostifternes fiendskap. Minst en gang i uken bør den bli samlingsstedet for de utvalgte venner som har oppdaget hemmelighetene og er blitt fortrolige med guddommelige mysterier. Den kan anta enhver form, for selv om den skulle være et underjordisk hull, skal dette hull bli et skjermende paradisi, et opphøyet lysthus og en frydefull hage. Den vil bli et midtpunkt der åndene gledes og hjertene drages mot Abhá-riket.

(Fra en tavle – oversatt fra persisk)

[35]

Angående utformingen av mashriqu'l-adhkáren: den bør ligne mashriqu'l-adhkáren i Asjkhabad. Det vil si at den må være en nisidet bygning og bli oppført slik at den tilkjenner den ytterste åndelighet, eleganse, høyhet, forfinelse og ynde, på en slik måte at den blir et sted som er fullt av sjarm. Så langt som mulig bør man anstrenge seg for å sikre at beliggenheten er behagelig, forfriskende og vakker.

(Fra en tavle – oversatt fra persisk)

[36]

FRA SHOGHI EFFENDIS SKRIFTER

TIDENS LØP vil den høyreste mashriqu'l-adhkár-bygningen bli oppført i nærheten av og i omgivelsene ved de historiske, hellige bahá'í-steder; den vil høyne bahá'í-institusjonenes glans, åndelighet, storslagenhet, fortrinnlighet og majestet, og på jordens overflate vil den på den mest synlige og håndgripelige måte etablere et vakkert bilde på og et varig uttrykk for den vitale og uinnskrenkede ånd som kjennetegner hans Sak som er alle verdens Herre.

(Fra et brev datert august 1927 til flere nasjonale åndelige råd – oversatt fra persisk)

[37]

Man bør huske at mashriqu'l-adhkárens sentrale bygning, hvorom det i tidens fylde vil samle seg en klynge av slike sosiale service-institusjoner som vil gi lindring til de lidende, underhold til de fattige, ly til de reisende, trøst til de etterlatte og undervisning til de uvitende, bør – utenom disse annekser – betraktes som et hus som alene er utformet for og helt og holdent er viet gudsdyrkelse i samsvar med de få, men klart foreskrevne prinsipper som er fastlagt av Bahá'u'lláh i Kitábu'l-Aqdas. Ut fra dette generelle utsagn bør man ikke trekke den slutning at det indre av sentralbygget selv vil bli omdannet til et konglomerat av religiøse tjenester langs linjer forbundet med den tradisjonelle fremgangsmåte som benyttes i kirker, moskeer, synagoger og andre templer for tilbedelse. Dets ulike tilkomstveier, som alle løper sammen mot den sentrale hallen under dens kuppel, vil ikke tjene som adgang for de sekteriske tilhengere av rigide formler og menneskeskapte trosformer – som hver på sin måte er oppsatt på å utføre sine riter, fremsi sine bønner, utføre sine avvaskninger og stille

til skue sin egen tros særlige symboler – innenfor separat definerte deler av Bahá'u'lláhs universelle gudshus. Så langt fra at mashriqu'l-adhkáren skulle fremby et slikt opptog av usammenhengende og forvirrede sekteriske seremonier og riter, et forhold som er totalt uforlikelig med bestemmelsene i Aqdas og uforenlig med den ånd den innskjerper, vil det sentrale bahá'í-gudshus, plassert innenfor mashriqu'l-adhkáren, innenfor sine lutrede vegger og i en uforstyrrelig åndelig atmosfære samle kun dem som for alltid har forkastet omstendelige og prangende seremoniers ytre prakt og er beredvillige tilbedere av den ene sanne Gud, som manifestert i Bahá'u'lláhs person i denne tidsalder. For dem vil mashriqu'l-adhkáren symbolisere den fundamentale sannhet som ligger til grunn for bahá'í-troen: at religiøs sannhet ikke er absolutt, men relativ, at guddommelig åpenbaring ikke er endelig, men i jevn utvikling. De vil være overbevist om at en uendelig kjærlig og alltid årvåken Fader, som i fortiden og på ulike trinn i menneskehetens utvikling har utsendt sine profeter som overbringerne av sitt budskap og manifestasjonene av sitt lys til menneskeheten, i denne kritiske periode for sivilisasjonen ikke kan forholde sine barn den ledelse de sårt trenger midt i det mørke som har omsluttet dem, og som hverken lyset fra vitenskapen eller fra menneskets intellekt og visdom kan lykkes i å spre. Og når de således har anerkjent Bahá'u'lláh som den kilde dette himmelske lys utgår fra, vil de kjenne seg uimotståelig tiltrukket mot å søke ly i hans hus og samles der, uhemmet av seremoniell og ubundet av trosbekjennelse, for å hylle hans sendebuds og profeters navn, de som fra uminnelige tider og helt til denne dag under skiftende omstendigheter og i varierende mål har gjenspeilt den himmelske ledelses lys for en mørk og egensindig verden.

Men uansett hvor inspirerende selve tanken om bahá'í tilbedelse er, slik den vil kunne oppleves i dette opphøyede tempels sentrale byggverk, kan den ikke anses som den eneste faktor, ei heller som den vesentlige, i den rolle som mashriqu'l-adhkáren er bestemt å skulle spille i bahá'í-samfunnets organiske liv, som tilsiktet av Bahá'u'lláh. Adskilt fra de sosiale, humanitære, pedagogiske og vitenskapelige aktiviteter som mashriqu'l-adhkárens annekser danner midtpunktene for, kan bahá'í tilbedelse, samme hvor opphøyet den er i sine forestillinger og hvor lidenskapelig den enn er i sin brennende iver, aldri håpe å oppnå noe utover de magre og ofte forbigående resultater som er frembragt av asketens indre betraktninger eller den passive tilbeders samfunn med Gud. Den kan ikke gi varig tilfredsstillelse og utbytte for tilbederen selv, enn si for menneskeheten i alminnelighet, med

mindre og før enn den omsettes til og inngytes i den dynamiske og uselviske tjeneste for menneskehetens sak som *mashriqu'l-adhkarens* annekser har som sitt enestående privilegium å befordre og fremme. Ei heller vil bestrebelsene, de være seg enn så uselviske og iherdige, gjort av dem som innenfor *mashriqu'l-adhkarens* enemerker vil være beskjeftiget med å forvalte det fremtidige bahá'í-samveldes saker, bære frukt og lykkes med mindre de bringes i nær og daglig forbindelse med de åndelige krefter som har sitt midtpunkt i og stråler ut fra *mashriqu'l-adhkarens* sentrale helligdom. Intet mindre enn et direkte og ubrutt samspill mellom de åndelige krefter som utgår fra dette gudshus midt i hjertet av *mashriqu'l-adhkaren*, og den virkelyst som bevisst legges for dagen av dem som forvalter dens saker i sin tjeneste for menneskeheten, kan på noen måte utgjøre det nødvendige virkemiddel som evner å fjerne de onder som så lenge og så smertelig har hjemsøkt menneskeheten. For det er sikkert at frelsen for en forpint verden i siste instans må avhenge av bevisstheten om hvor virkningsfull Bahá'u'lláhs åpenbaring er, på den ene side styrket av åndelig samfunn med hans ånd, og på den annen side av intelligent anvendelse og lojal gjennomføring av prinsippene og lovene som han åpenbarte. Og av alle de institusjoner som knytter seg til hans hellige navn, kan utvilsomt ingen utenom institusjonen *mashriqu'l-adhkar* på det mest dekkende vis fremby grunnforutsetningene som bahá'í tilbedelse og tjeneste utgjør, og som begge er av en så avgjørende betydning for å fornye verden. I dette ligger hemmeligheten ved *mashriqu'l-adhkarens* opphøyethet, kraft og unike stilling som en av de fremragende institusjoner unnfanget av Bahá'u'lláh.

(Fra et brev datert 25. oktober 1929 til Herrens elskede og den barmhjertiges tjenerinner i De forente stater og Canada, i *Bahá'í Administration: Selected Messages 1922–1932* (Wilmette: Bahá'í Publishing Trust, 1974, 1998 printing), s. 184–86)

[38]

Bønn på et hvilket som helst språk kan fremføres i tempelet. Fremsigelse av bønn er heller ikke begrenset til barn. Små endringer i bønnetekstene kan tillates, og jeg ville råde deg til å gi det åpenbarte ord selv en musikalsk form, hvilket jeg tror vil være uhyre virksomt. Jeg vil be om at den elskede kan inspirere deg til å gjøre hans Sak denne store tjeneste.

(Tilføyet med Shoghi Effendis håndskrift til et brev datert 8. april 1931 skrevet på hans vegne til en troende)

[39]

Jeg setter stor pris på de amerikanske troendes fortsatte og selvoppofrende bestrebelse stilt overfor den alvorlige finansielle og økonomiske nedgangstid som deres land og hele verden nå er inne i. At tempelbygget skulle reise seg under slike omstendigheter, at dets kunstferdige og utsøkte ornamentering skulle bli gjennomført, ved innsatsen fra bare en håndfull bahá'í-tilhengere til tross for dysterheten, uvissheten og farene som omgir dem, er kun nok et bevis på den gåtefulle, altbetvingende kraften fra Bahá'u'lláh, hvis velsignelser i rikt monn vil bli alle dem forunt som reiser seg for å gjennomføre hans hensikt. Saken går inn i en periode med makeløse bragder. Det fulle mål av dens herlighet og kraft vil vise seg gradvis hvis vi på vår side til fulle gjennomfører de instruksjoner og befalinger som vår elskede Mester har etterlatt oss.

(Tilføyet med Shoghi Effendis håndskrift til et brev datert 20. desember 1931 skrevet på hans vegne til Nasjonalt Åndelig Råd for Bahá'ier i De forente stater og Canada)

[40]

Østens og Vestens bahá'í-samfunn ligger spredt viden om, og de fleste av dem blir i økende grad fordømt og dårlig behandlet. Ingen av dem kan hevde å ha hatt del i de tofoldige velsignelser som et spesielt utformet og anlagt gudshus og en fullt og effektivt fungerende administrativ orden uten unntak gir. For disse samfunn vil samlingen på ett sted av det som vil komme til å bli betraktet som kilden til samfunnets åndelige liv, og det som allerede anerkjennes som drivkraften for dets administrative aktiviteter, markere fremveksten, i disse nedgangstider, av modell-bahá'í-samfunnet – et samfunn som er guddommelig forordnet, organisk forenet, har en klar visjon, pulserer av liv og med selve sitt formål ordnet av de to styrende prinsipper: tilbedelse av Gud og tjeneste overfor ens medmennesker.

(Tilføyet med Shoghi Effendis håndskrift til et brev datert 4. juli 1939 skrevet på hans vegne til Nasjonalt Åndelig Råd for Bahá'ier i De forente stater og Canada)

[41]

Mashriqu'l-adhkáren er av Bahá'u'lláh i Kitáb-i-Aqdas forordnet som et gudshus, og innenfor dets vegger vil representantene for både lokale og nasjonale bahá'í-samfunn, sammen med medlemmene av disses respektive komiteer, hver dag samles ved morgengry og der hente den nødvendige inspirasjon som vil sette dem i stand til å utføre sine gjøremål og forpliktelser i løpet av den daglige innsatsen i ḥazíratu'l-quds, arenaen for deres administrative aktiviteter, slik det anstår de valgte forvaltere av Bahá'u'lláhs tro.

(*God Passes By* (Wilmette: Bahá'í Publishing Trust, 1974, trykket 2012), s. 539)

[42]

Fremveksten av dette symbol på og forvarsel om Bahá'u'lláhs verdensorden, som ennå befinner seg på fosterstadiet i sin utvikling, midt i den forvirring, de bekymringer, rivaliseringer og tilbakevendende kriser som markerer en døende sivilisasjons forfall, vil uten tvil tilføre troens fremmarsj en veldig stor stimulans på alle klodens kontinenter, og den vil, mer enn noen annen enkelthandling, henlede oppmerksomheten hos de åndelig forarmede, økonomisk hjemløste, sosialt forstyrrede og moralsk desorienterte massene i en hårdt prøvet verdensdel på dens gryende institusjoner.

(Tilføyet med Shoghi Effendis håndskrift til et brev datert 25. juni 1954 skrevet på hans vegne til Nasjonalt Åndelig Råd for Bahá'ier i Tyskland og Østerrike, i *The Light of Divine Guidance: The Messages from the Guardian of the Bahá'í Faith to the Bahá'ís of Germany and Austria*, bd. 1 (Hofheim-Langenhain: Bahá'í-Verlag, 1982), s. 219)

[43]

FRA BREV SKREVET PÅ VEGNE AV SHOGHI EFFENDI

Å SAMLES I MASHRIQU'L-ADHKÁREN ved daggry og frembære bønnfallelser og bønner i dette majestetiske og lysende tempel er blant tegnene på engasjement, nåde og oppbyggelse, på oppmuntring og åndelighet. Denne saken er viktig og vil gi store resultater. Alene det at vennene samles ved daggry i mashriqu'l-adhkáren, vil demonstrere Sakens kraft, vise Guds ords makt og innflytelse, røpe hjertenes tilknytning til de guddommelige bud og klart tilkjenne at sjelene vender seg mot hans enhets land. Forsømmelighet og likegyldighet med hensyn til denne fromme gjerning er på ingen måte tillatt.

(Fra et brev datert 13. desember 1928 til bahá'iene i Asjkhabad – oversatt fra persisk)

[44]

Angående arten av møtene i templets auditorium mener han at de bør ha et rent preg av andakt; bahá'í taler og forelesninger bør være strengt utelukket. For nåværende mener han at det ikke ville være noe å innvende mot å holde bahá'í møter, inkludert taler og avvikling av punktene på årsmøtets dagsorden, i salen i underetasjen. Shoghi Effendi ville anbefale at det oppfordres til korsang av menn, kvinner og barn i auditoriet, og at man strengt unngår

stivhet i bahá'í-gudstjenesten. Jo mer allmenn og uformell bahá'í-tilbedelsen i templet er, desto bedre. Avbildninger og fotografier, med unntak av Det største navn, bør være strengt utelukket. Bønner åpenbart av Bahá'u'lláh og Mesteren, så vel som profetenes hellige skrifter, bør bli lest eller sunget, så vel som hymner basert på hellige skrifter av bahá'í eller ikke-bahá'í art.

(Fra et brev datert 11. april 1931 til Nasjonalt Åndelig Råd for Bahá'ier i De forente stater og Canada)

[45]

Han håper oppriktig at synet av templet, så vel som prinsippene det står for, vil synke inn i hjertene hos folk på stedet og bidra til å tiltrekke dem til troen. Det er ikke tilstrekkelig å oppføre et vakkert byggverk; vi må fylle det med oppriktige og hengivne sjeler som vil søke dets åndelige atmosfære.

(Fra et brev datert 6. mai 1931 til Nasjonalt Åndelig Råd for Bahá'ier i De forente stater og Canada)

[46]

Dere har stilt spørsmål angående noen planer for å samle midler til templet. Shoghi Effendi mener at den beste og nobleste metoden er å ha frivillige gaver som gis spontant og med følelsen av å ofre noe for å fremme Saken. Det er med offer at dette templet skal bygges. Dette er den metode som er virkelig verdig. Dette prinsippet utelukker derfor enhver metode som innbefatter hjelp av ikke-bahá'ier. Et bahá'í tempel bør bli bygget av bahá'iene alene; det er ikke en ordinær humanitær aktivitet der man kan anmode om hjelp fra en hvilken som helst person.

(Fra et brev datert 14. april 1932 til bahá'iene i Kenosha, Wisconsin)

[47]

Deres gaver til templet, så vel som deres bemerkelsesverdige måte å hjelpe de troende på i disses bestrebelse på å utvide bredden i sitt arbeid på publisitetsfeltet, er virkelige og varige bidrag som dere har gitt til troen. Og selv om dere for tiden er ute av stand til å bidra økonomisk så meget som dere gjorde i tidligere år, bør dere ikke kjenne dere motløse, og langt mindre skuffet. For den beste måten dere kan støtte tempelsaken effektivt på, er ikke ved materielle midler, men gjennom den moralske hjelp som det er deres hovedplikt å gi dem som har ansvaret for oppføringen av dette hellige og enestående byggverk. Det er hengivenhet, oppriktighet og ekte entusiasme som i det lange løp kan sikre fullføringen av

vårt elskede tempel. Selv om materielle hensyn er nødvendige, er de på ingen måte de mest avgjørende. Hvis det hadde forholdt seg annerledes, ville templet aldri ha kommet til det stadium i sin fremgang som det allerede i så rikt monn har nådd. For samfunnets ressurser er begrenset og er blitt alvorlig påvirket i løpet av de to siste år av en økonomisk krise som er uten sidestykke og omfatter hele verden. Men til tross for alle disse materielle hindringer har templet gjort jevn fremgang, og dette alene er nok til å overbevise enhver uhildet iakttager om den guddommelige kraft som besjeler troen – en kraft som alle materielle vanskeligheter uunngåelig må skrumpe inn overfor.

(Fra et brev datert 30. desember 1933 til enkelt-troende)

[48]

Når det gjelder å synge tavler i templet, ønsker Shoghi Effendi i denne forbindelse å oppfordre vennene sterkt til å unngå alle former for stivbenthet og ensformighet i saker som gjelder gudsdyrkelse. Det er intet å innvende mot å fremsi eller synge bønner på det orientalske språk, men det foreligger heller ingen forpliktelse overhodet til å innføre en slik form for bønn ved noen gudstjeneste i templets auditorium. Det bør hverken kreves eller forbyes. Det viktige som man alltid bør huske på, er at med unntak av visse spesielle obligatoriske bønner har Bahá'u'lláh ikke gitt oss noen nøyaktig eller spesiell instruks i saker som gjelder gudsdyrkelse, det være seg i templet eller andre steder. Bønn er i sitt innerste vesen et samkvem mellom menneske og Gud, og som sådant hever den seg over alle ritualistiske former og formler.

(Fra et brev datert 15. juni 1935 til Nasjonalt Åndelig Råd for Bahá'ier i De forente stater og Canada)

[49]

Han ble særlig glad over bestrebelsene som er gjort for å kjøpe land til ḥazíratu'l-quds, så vel som over bidragene som er samlet til dette ivrig forventede og fortjenstfulle foretagende ... Han håper inderlig at vennene i løpet av inneværende år vil bli styrket i å legge grunnvollen for dette bygget med forente krefter og tilegne seg et passende landområde i landets hovedstad. Han uttalte videre at fullføringen av dette foretagende krever vedvarende samarbeid og gjensidig støtte og er betinget av offer. Dette veldige prosjektet vil være et forspill til opprettelsen av mashriqu'l-adhkáren i regionen og dermed øke tallet på Sakens virksomheter, styrke dens guddommelige institusjoner, øke samfunnets innflytelse og kraft og kaste glans og heder over dem alle.

(Fra et brev datert 14. mai 1936 til Nasjonalt Åndelig Råd for Bahá'ier i Egypt – oversatt fra arabisk)

[50]

Denne bahá'í læresetning om vennskap og vennlighet mellom mennesker innebærer at vi alltid må være rede til å gi den bistand og hjelp vi kan til dem som er i nød og lider. Bahá'í medmenneskelighet inngår i selve essensen av læren og bør derfor bli utviklet i ethvert bahá'í-samfunn. Veldedige institusjoner som barnehjem, gratis skoler og sykehus for de fattige utgjør en uunnværlig del av mashriqu'l-adhkáren. Det er ethvert lokalt bahá'í-samfunns ansvar å sikre velferden for sine fattige og trengende medlemmer på alle mulige måter.

(Fra et brev datert 26. juni 1936 til en troende)

[51]

Angående kopien av en tavle fra 'Abdu'l-Bahá som du hadde vedlagt ditt brev av 20. oktober, og der Mesteren definerer rekkefølgen som templets annekser skal oppføres i: Shoghi Effendi anser at denne tavlen ikke bør tolkes altfor stivbent derhen at den strengt angir den nøyaktige rekkefølge som disse annekser skal oppføres i. Den bør heller ikke anses å oppgi en uttømmende liste over de bygninger som i fremtiden vil bli oppført rundt mashriqu'l-adhkárens midtre bygning. Det Internasjonale Rettferdighetens Hus vil måtte foreta en endelig fastleggelse av disse tempelanneksenes antall og rekkefølge, og å definere deres forbindelser med hverandre og med templet selv. Dersom originalteksten av denne tavlen er tilgjengelig, ville Beskytteren sette pris på at du sender den til ham.

Vedrørende spørsmålet om en administrasjonsbygningers forbindelse med templet: også dette vil måtte defineres i fremtiden, men uansett hvilken faktisk form denne forbindelsen kan anta, og uansett dens detaljer, bør den baseres på det generelle prinsipp at disse to sett av bahá'í-institusjoner inkorporerer to avgjørende og klare, dog uadskillelige, aspekter ved bahá'í-livet: tilbedelse og tjeneste. Mashriqu'l-adhkárens sentrale bygning, som utelukkende er viet tilbedelsesformål, representerer det åndelige element og har derfor en primær funksjon i ethvert bahá'í-samfunn, mens alle andre vedheng til templet er sekundære, de være seg av rent administrativ, kulturell eller humanitær karakter, og i betydning kommer de etter gudshuset selv.

(Fra et brev datert 28. januar 1939 til Nasjonalt Åndelig Råd for Bahá'ier i De forente stater og Canada)

[52]

Angående hele spørsmålet om templet og gudstjenester som holdes der:

Han ønsker å understreke at han er svært oppsatt på at når dette første og største tempel i Vesten nå er bygget og i løpet av noen få år vil blir brukt ved tilbedelse og vanlige tjenester av bahá'íene, så skal ingen former, ingen ritualer, ingen faste skikker innføres i tillegg til og utover det rene minimum som er skissert i læresetningene. Etter sin natur er disse samlingene til for bønn, meditasjon og lesning av hellige skrifter i vår tro og i andre trosretninger; det kan være én eller flere som leser; enhver bahá'í som er valgt til det, eller tilmed en ikke-bahá'í, kan lese. Sammenkomstene bør være enkle, verdige og utformet for å oppløfte sjelen og undervise den gjennom å høre det skapende ord. Det kan ikke holdes noen taler, ikke introduseres noe uvedkommende stoff.

Bruken av prekestoler er forbudt av Bahá'u'lláh; om en person står på en lav plattform for å bli tydelig hørt, foreligger det ingen innvendinger mot det, men dette bør ikke innarbeides som et arkitektonisk element i bygningen.

...

Opplæseren bør stå der vedkommende vil bli best sett og hørt av alle. Alle mindre detaljer angående denne saken er overlatt til deres råds skjønnsmessig avgjørelse etter å ha mottatt råd fra eksperter. Som han allerede har informert dere om, foreslår han at det brukes faste fremfor flyttbare seter.

Det kan brukes vokalmusikk alene, og plasseringen av sangerne eller sangeren er også en sak som avgjøres av deres råd; men atter en gang: det bør ikke være noe fast punkt, noen arkitektoniske detaljer som markerer et spesielt sted. Akustikk bør avgjort være hovedhensynet ved plasseringen av sangerne.

...

Han behøver ikke fortelle dere hvor særdeles viktige de beslutninger er som dere nå vil måtte ta i forbindelse med fullføringen av templet ... Han ber dere inntrengende om hele tiden å innhente den aller beste tekniske rådgivning og om å huske at hovedpunktet er at møtene i templet bør holdes i vakre og fredfylte omgivelser, under behagelige forhold og med

verdighet og enkelhet, og at tilhørerne bør være i stand til å høre helt klart, og tonene bør være behagelige for øret.

(Fra et brev datert 20. juli 1946 til Nasjonalt Åndelig Råd for Bahá'ier i De forente stater og Canada)

[53]

Hovedpunktene ved utformingen, som fastsatt av 'Abdu'l-Bahá, er at bygningen bør ha ni sider og være sirkelrund. Bortsett fra dette er arkitekten på ingen måte begrenset i sitt valg av utformingens stil.

(Fra et brev datert 25. juni 1954 til Nasjonalt Åndelig Råd for Bahá'ier i Tyskland og Østerrike, i *The Light of Divine Guidance: The Messages from the Guardian of the Bahá'í Faith to the Bahá'ís of Germany and Austria*, bd. 1, s. 216)

[54]

En passant er det ett punkt å nevne, og det er at templet i Wilmette ikke utgjør et mønster for andre templer, og det representerer heller ikke en ny type bahá'í arkitektur. Det er derfor ikke nødvendig for deres arkitekter å bestrebe seg på å følge dette mønsteret. Det som bør gjøres, er å følge Mesterens anvisninger angående templet og deretter skape noe som vil være ønskelig og passende for deres område.

(Fra et brev datert 10. februar 1955 til Nasjonalt Åndelig Råd for Bahá'ier i Tyskland og Østerrike, i *The Light of Divine Guidance: The Messages from the Guardian of the Bahá'í Faith to the Bahá'ís of Germany and Austria*, bd. 1, s. 227)

[55]

Under byggingen av templet må man passe på at man ikke lar seg rive med av situasjonens idealer og følelser, men holde seg støtt på bakken og innse at de er bygninger av stål og sten. Det som vil frembringe et gudshus som vekker behag og er tiltrekkende, er det som kreves – ikke en kopi av Bábs gravmåle eller templet i Wilmette. Vi søker ikke etter fremragende eksempler på arkitektur, men snarere etter den utløsning som vil komme ved oppføringen av den første åndelige bygning i Europa.

(Fra et brev datert 9. november 1956 til Nasjonalt Åndelig Råd for Bahá'ier i Tyskland og Østerrike)

[56]

Innflytelsen som dette modertempel for hele Stillehavsområdet vil øve når det er oppført, er uoverskuelig og gåtefull. Den elskede Mester fortalte de amerikanske venner at deres

tempel ville være den største tause underviser, og det er ikke tvil om at denne ene bygningen har hatt en dyp innflytelse på troens utbredelse, ikke bare i De forente stater og på den vestlige halvkule, men over hele verden. Vi kan derfor vente at oppføringen av et annet “modertempel” i hjertet av Australasia og et annet midt i Afrika, så vel som et i hjertet av Europa, vil øve en veldig innflytelse, både lokalt og internasjonalt.

(Fra et brev datert 19. juli 1957 til Nasjonalt Åndelig Råd for Bahá'ier i Australia, i *Messages to the Antipodes: Communications from Shoghi Effendi to the Bahá'í Communities of Australasia* (Mona Vale: Bahá'í Publications Australia, 1997), s. 439)

[57]

FRA BREV SKREVET AV DET UNIVERSELLE RETTFERDIGHETENS HUS

VI HAR NØYE VURDERT de spørsmål dere reiste i brev av 23. januar 1964 om bruken av mashriq'l-adhkáren.

Det står deres råd fritt å bruke sitt skjønn i valget av utdrag fra alminnelig anerkjente skrifter fra eldre religioner.

Angående deres spørsmål om bruken av unison lesning av flere: dette er tillatt forutsatt at det ikke virker, eller blir, teatralisk sett fra deres råds synspunkt. Angående plassering av oppleseren har den elskede Beskytter allerede påpekt at “Oppleseren bør stå der vedkommende vil bli best sett og hørt av alle.”

Musikken i gudshuset skal kun være vokal, av sangere eller av en sanger. Det har ikke noe å si om det brukes en gjest, et acappellakor eller en solosanger, forutsatt at slik bruk ikke benyttes som en anledning til å publisere gudstjenester, og at man tar de forholdsregler dere nevner. De utmerkede opptak som i dag er tilgjengelige, ville sikre fremførelse av høyest kvalitet til lav pris, men alle henvisninger til vokalmusikk i midtbygningen innebærer at sangerne er fysisk til stede.

I et brev via sin sekretær til en troende i Chicago i 1931 (“Bahá’í News” nr. 55, side 4) uttrykte Shoghi Effendi håp om at “Nå når templet er fullført, vil det bli helt fylt av rene, søkende sjeler. Det bør være forskjellig fra de andre gudshusene som, selv om de er fulle, har den musikk som høres som sitt trekkplaster. Her bør ånden være så sterk at hos enhver som trer inn, vekkes hjertet overfor Bahá’u’lláhs herlighet.”

Avslutningsvis: en gjennomgang av de siste avsnittene i den elskede Beskytters opplysende budskap av 25. oktober 1929, stilet til det amerikanske bahá’í-samfunn, åpenbarer klart mashriqu’l-adhkárens sanne natur. Der fordømmer han den overdrevne og prangende utstaffering av seremonier og advarer mot å dra den slutning “at det indre av sentralbygget selv vil bli omdannet til et konglomerat av religiøse tjenester” som frembyr et “opptog av usammenhengende og forvirrede sekteriske seremonier og riter”. I sine avsluttende ord forbinder Shoghi Effendi tilbedelse og tjeneste utgått fra institusjonen mashriqu’l-adhkár som helt avgjørende for verdens fornyelse, og som hemmeligheten ved den enestående stilling som inntas av denne høytragende, kraftfylte og fremragende institusjon.

(Fra et brev datert 13. mars 1964 til Nasjonalt Åndelig Råd for Bahá’ier i De forente stater) [58]

Angående bahá’í vielsesseremonier ser vi ingen innvending mot at seremonien gjennomføres på trinnene utenfor den sentrale salen, men vi foreslår at et enda mer passende sted ville være gartnerboligen på tempeltomten. Det ville også være passende at det fremsies eller synges bønner og meditasjoner enten før eller etter seremonien.

(Fra et brev datert 29. juli 1973 til Nasjonalt Åndelig Råd for Bahá’ier i Panama) [59]

Fra begynnelsen av sin overveldende sendeferd formante Bahá’u’lláh inntrengende ulike nasjoner til å innse nødvendigheten av å ordne forholdene for menneskene på en slik måte at det kan skapes en verden som er forenet i alle de vesentlige sider av sitt liv. I utallige vers og tavler erklærte han gjentatte ganger og på ulike måter at ‘verdens fremgang’ og ‘folkenes utvikling’ er blant Guds forordninger for denne dag. Menneskehetens enhet, som på en og samme tid er det virksomme prinsipp og det endelige mål for hans åpenbaring, innebærer at man oppnår en dynamisk sammenheng mellom de åndelige og praktiske behov som er forbundet med livet på jorden. At denne sammenhengen ikke lar seg unnvære, blir umiskjennelig illustrert av hans forskrift om mashriqu’l-adhkáren, ethvert bahá’í-samfunns

åndelige sentrum, som rundt seg vil måtte ha tilliggende bygninger i rik utvikling viet menneskehetens sosiale, humanitære, pedagogiske og vitenskapelige fremgang.

(Fra et brev datert 20. oktober 1983 til verdens bahá'íer)

[60]

For at samfunnet skal kunne blomstre, særlig på det lokale plan, kreves det – som vi har sagt i et tidligere budskap – en betydelig høyning i slike adferdsmønstre som enkeltmedlemmenes dyder og det åndelige råds funksjonsmåte kommer til samlet uttrykk gjennom, i samfunnets enhet og fellesskap og i dets aktivitets- og vekstdynamikk. Dette fordrer at samfunnets elementer – voksne, ungdommer og barn – integreres i åndelige, sosiale, pedagogiske og administrative aktiviteter, og at de engasjerer seg i lokale undervisnings- og utviklingsplaner. Det innebærer en felles vilje og målbevissthet med sikte på å videreføre det åndelige rådet gjennom årlige valg. Det er forbundet med at man praktiserer gudsdyrkelse i fellesskap. Dermed er det helt nødvendig for samfunnets åndelige liv at vennene holder regelmessige åndelige sammenkomster i lokale bahá'í-sentre der disse finnes, eller andre steder, deriblant hjemme hos de troende.

(Riḍván-budskap 1996 til verdens bahá'íer)

[61]

I alle land ser vi en økende tørst etter åndelig liv og moralsk klarhet. Man innser at planer og program for å forbedre menneskene er uten virkning når de er uten rot i åndelig bevissthet og moralsk dyd. Hvem skulle være bedre rustet til å tilfredsstille denne lengselen enn de som allerede er inspirert av Bahá'u'lláhs lære og bistås av hans kraft?

...

Den åndelige vekst skapt av den enkeltes andaktsøvelser forsterkes ved at vennene på hvert sted omgås i kjærlighet, ved at de som samfunn dyrker Gud, og ved at de tjener troen og sine medmennesker. Disse fellesskapsaspektene ved fromhetslivet vedrører loven om *mashriqu'l-adhkár* som står i *Kitáb-i-Aqdas*. Selv om tiden ennå ikke er inne til å bygge lokale *mashriqu'l-adhkárer*, så er arrangement av regelmessige tilbedelsesmøter åpne for alle og bahá'í-samfunns engasjement i humanitære tjenesteprosjekter uttrykk for dette elementet i bahá'í-livet og et steg videre i gjennomføringen av Guds lov.

Bahá'u'lláh har skrevet: “Vi har prydet ytringens himmel med den guddommelige visdoms og

de hellige forordningers stjerner som en gave fra vår side. Sannelig, vi er den evig tilgivende, den mest gavmilde. O Guds venner i alle egner! Vær klar over verdien av disse dager, og hold fast ved hva som enn er blitt nedsendt fra Gud, den aller største, den mest opphøyede. Sannelig, vi ihukommer dere i Det største fengsel og gir dere anvisning om det som vil gjøre at dere nærmer dere et stade som fryder øynene hos de rene av hjerte. Måtte det hvile herlighet over dere og over dem som har nådd frem til den levende kilde som strømmer frem fra min underfulle Penn.”

Det er vår bønn ved Den hellige terskel at den større oppmerksomhet overfor lærens åndelige hjerte som disse lovene uttrykker, vil øke vennenes hengivenhet overfor kilden til alle rike gaver og tiltrekke de mottagelige sjeler blant hans åndelig uthungrede barn til troen.

(Fra et brev datert 28. desember 1999 til verdens bahá'ier)

[62]

Et trekk ved den femte epoke vil være berikelsen av samfunnets andaktsliv ved at det oppføres nasjonale gudshus, etter som forholdene i nasjonale samfunn tillater det. Tidsplanen for disse prosjektene vil bli fastsatt av Det Universelle Rettferdighetens Hus i forhold til hvordan prosessen med inntreden i skarer skrider frem i landene. Denne utviklingen vil utfolde seg gjennom suksessive stadier i 'Abdu'l-Bahás Guddommelige plan. Da Vestens modertempel var fullført, innledet Beskytteren et program for å oppføre kontinentale templer. De første blant disse var mashriqu'l-adhkárene i Kampala, Sydney og Frankfurt, som ble bygget i samsvar med målene i Tiårsplanen. Det Universelle Rettferdighetens Hus fortsatte denne linjen ved å bygge templene i Panama City, Apia og New Delhi. Men dette kontinentale stadiet er ennå ikke fullført: det gjenstår å reise enda ett byggverk til. Det er med dyp takknemlighet og glede vi i denne løfterike stund kunngjør beslutningen om å gå videre med dette siste prosjektet. I løpet av Femårsplanen vil oppføringen begynne av modertemplet for Sør-Amerika i Santiago, Chile, og dermed oppfylle et ønske som ble klart uttrykt av Shoghi Effendi.

(Riḍván-budskap 2001 til verdens bahá'ier)

[63]

Midt på ettermiddagen på riḍván-høytidens ellefte dag stod 'Abdu'l-Bahá for ett hundre år siden foran flere hundre tilskuere da han hevet en øks og skar gjennom gresstorven som dekket tempelområdet ved Grosse Pointe nord for Chicago. De som var invitert til å

innlede grunnarbeidet sammen med ham på denne vårdagen, kom fra ulike bakgrunner – norsk, indisk, fransk, japansk, persisk, amerikanske urfolk, for å nevne bare noen få. Det var som om det ennå uoppførte gudshuset oppfylte ønskene som Mesteren på slutten av seremonien uttrykte for ethvert slikt byggverk: “at menneskeheten kan finne et møtested”, og “at kunngjøringen om menneskeslektens enhet skal utgå fra dets åpne, hellige forgårder”.

Hans tilhørere ved denne anledningen, og alle som hørte ham i løpet av hans reiser til Egypt og Vesten, må bare vagt ha forstått den vidtrekkende innebyrd hans ord hadde for samfunnet, for dets verdier og dets særlige interesser. Kan noen ennå i dag hevde å fått et glimt av noe annet enn kun en antydning, fjern og uklar, av det fremtidige samfunn som Bahá'u'lláhs åpenbaring er bestemt å skulle gi opphav til? La derfor ingen anta at sivilisasjonen som den guddommelige lære driver menneskeheten mot, vil følge bare av justeringer i den nåværende orden. Langt ifra. I en tale holdt noen dager etter at han la ned hjørnesteinen for Vestens modertempel, erklærte 'Abdu'l-Bahá at “blant resultatene av åndskreftenes manifestasjon vil være at menneskets verden vil tilpasse seg en ny samfunnsform”, at “Guds rettferdighet vil bli åpenbar i alle menneskelige anliggender”. Dette og utallige andre av Mesterens utsagn som bahá'í-samfunnet gang på gang vender seg til i denne hundreårsperioden, øker bevisstheten om avstanden som skiller samfunnet slik det nå er innrettet, fra den veldige visjon som hans far skjenket verden.

...

I vårt riḍván-budskap fra 2001 antydte vi at i land der prosessen med inntreden i skarer var kommet tilstrekkelig langt, og forholdene i nasjonale samfunn var gunstige, ville vi godkjenne opprettelsen av gudshus på det nasjonale plan, noe som ville bli et trekk ved den femte epoken i troens formingstid. Med overmåte stor glede kunngjør vi nå at det skal oppføres nasjonale mashriqu'l-adhikárer i to land: Den demokratiske republikk Kongo og Papua Ny-Guinea. Der er kriteriene satt av oss beviselig blitt oppfylt, og responsen fra deres befolkninger på mulighetene skapt av den inneværende serien av planer, har vært intet mindre enn bemerkelsesverdig. Sammen med den igangværende oppføringen i Santiago av det siste av de kontinentale templene, frembyr igangsettelsen av byggeprosjekter for nasjonale gudshus enda et oppløftende tegn på at Guds tro trenger inn i samfunnets jordbunn.

Enda et steg er mulig. Mashriqu'l-adhkáren, som av 'Abdu'l-Bahá er beskrevet som "en av de vesentligste institusjoner i verden", forbinder to uunnværlige, uadskillelige aspekter ved bahá'í-livet: tilbedelse og tjeneste. Foreningen av disse to gjenspeiles også i sammenhengen som eksisterer mellom de samfunnsbyggende trekk i planen, særlig den raske veksten i et andektig sinnelag som finner uttrykk i sammenkomster for bønn, og en pedagogisk prosess som bygger kapasitet til å tjene menneskeheten. Sammenhengen mellom tilbedelse og tjeneste er særlig uttalt i de områder rundt om i verden der bahá'í-samfunn i betydelig grad har vokst i størrelse og livskraft, og der engasjementet i sosial handling er tydelig. Noen av disse er blitt utpekt som steder for utbredelse av læring for å fostre vennenes evne til å fremme juniorungdomsprogrammet i tilknyttede regioner. Kapasiteten til å holde dette programmet gående, slik vi nylig har påpekt, gir også næring til utviklingen av studiesirkler og barneklasser. I tillegg til sitt hovedformål styrker læringsstedet således hele opplegget med utvidelse og befestelse. Det er innenfor disse områdene man i de kommende år kan overveie å la en lokal mashriqu'l-adhkár fremstå. Med hjertet fylt av takknemlighet overfor Den urgamle skjønnhet gleder vi oss over å underrette dere om at vi begynner å rådslå med de respektive nasjonale åndelige råd angående oppføringen av det første lokale gudshus i hvert av de følgende områder: Battambang, Kambodsja; Bihar Sharif, India; Matunda Soy, Kenya; Norte del Cauca, Colombia; og Tanna, Vanuatu.

For å støtte oppføringen av de to nasjonale og fem lokale mashriqu'l-adhkárene har vi vedtatt å opprette et tempelfond ved Bahá'í verdenssenter til fordel for alle slike prosjekter. Vennene alle vegne innbys til å bidra til det med offer, alt etter hva deres midler tillater.

Elskede medarbeidere: Marken som ble brutt av 'Abdu'l-Bahás hånd for hundre år siden, skal brytes igjen i sju land til, og dette er bare forspillet til den dag da det i lydighet mot Bahá'u'lláhs befaling vil være reist en bygning for Herrens tilbedelse i hver en by og landsby. Fra disse demringspunktene for Guds ihukommelse vil hans lys stråle ut og hans lovsanger runge.

(Riḍván-budskap 2012 til verdens bahá'ier)

[64]

I stadig flere områder øker vekstprogrammet i omfang og kompleksitet i takt med den økende kapasiteten hos planens tre hovedaktører – individet, samfunnet og troens institusjoner –

til å skape et gjensidig støttende miljø. Og vi fryder oss over at det som forventet finnes et økende antall områder der hundre eller flere individer nå legger til rette for at tusen personer eller flere begynner å veve et livsmønster som er åndelig, dynamisk og i stand til å skape forandring. Til grunn for prosessen ligger det helt fra starten av selvfølgelig en kollektiv bevegelse mot visjonen om materiell og åndelig velferd fremsatt av ham som er verdens livgiver. Men når så store antall er med, kan man skjelve bevegelse i en hel befolkning. Denne bevegelsen gir seg særlig til kjenne i områdene der det skal opprettes en lokal *mashriqu'l-adhkár*. For eksempel ligger ett slikt område i Vanuatu. ... Og det er på bakgrunn av vedvarende utvidelse og befestelse – slik det intensive vekstprogrammets trettiende syklus nylig har konkludert med – at vennene, sammen med øyas øvrige beboere, aktivt undersøker hva det innebærer at det i deres midte oppføres en *mashriqu'l-adhkár*, et “kollektivt senter for menneskers sjeler”. Med aktiv støtte fra tradisjonelle ledere har øyboerne på Tanna fremlagt ikke mindre enn hundre ideer om utformingen av templet, noe som viser i hvilken grad gudshuset har satt fantasien i sving og åpnet betagende utsikter for den innflytelse det ligger an til å ha på livet under sin skygge.

(Riðván-budskap 2014 til verdens bahá'íer)

[65]

Over to år er gått etter at vi ved riðván 2012 kunngjorde prosjekter for å oppføre to nasjonale og fem lokale gudshus, og disse vil drives i forbindelse med byggingen av det siste av de kontinentale *mashriqu'l-adhkárer* i Santiago, Chile. Disse foretagender – som er uløselig forbundet med den utviklingen av samfunnslivet som alle vegne nå hjelpes frem gjennom gjerninger gjort i hengivenhet og tjeneste – utgjør ytterligere skritt i den sublime oppgave som er betrodd menneskeheten av Bahá'u'lláh: å bygge gudshus “rundt om i landene på vegne av ham som er alle religioners Herre”, sentre der sjeler kan samle seg “i harmonisk samklang” for å høre de guddommelige vers og for å fremføre bønner, og hvorfra “lovprisende stemmer kan stige opp til riket” og “Guds liflige ange” kan bre seg.

Vi er dypt beveget av responsen fra alle deler av verden på vår appell. I de nasjoner og på de steder som nylig er utpekt for oppføringen av et gudshus, har vi særlig vært vitne til at vennene spontant har gitt uttrykk for sin glede; til at de med umiddelbart og dyptfølt engasjement har gått inn for å gi sitt bidrag til gjennomføringen av det kritiske arbeid som forestår, og for å øke dynamikken i de aktiviteter som er integrert i etableringen av en

mashriqu'l-adhkár i en befolkning; til deres oppofrende bidrag av tid, krefter og materielle ressurser, på mangfoldige måter; og til deres vedvarende innsats for å åpne øynene hos stadig flere for en visjon av disse bygningene som vil bli grunnlagt i deres midte, helt og holdent viet Guds ihukommelse. Det største navns samfunns beredvillige respons lover sannelig godt for dets evne til å drive disse fellesforetagender videre fremover.

...

I fire land har prosjektene nådd stadiet for utformingen av tempelbyggets design. Dette åpner med valget av potensielle arkitekter og formuleringen av en byggeoppgave som spesifiserer kravene til byggverket, og det resulterer til sist i en kontrakt for den endelige designen. Arkitektene stilles overfor den enestående utfordringen med å designe templer som er "så fullkomne som det er mulig i tilværelsens verden" og er i naturlig harmoni med den lokale kultur og med dagliglivet for dem som vil komme sammen for å be og meditere der. Oppgaven fordrer kreativitet og ferdighet til å kombinere skjønnhet, ynde og verdighet med beskjedenhet, funksjonalitet og sparsomhet. Flere arkitekter fra nær og fjern har villig tilbudt sine tjenester, og skjønt slike bidrag selvsagt er velkomne, tar nasjonale råd behørig hensyn til verdien av å engasjere arkitekter som har godt kjennskap til området der bygningen vil bli oppført.

...

Mens vennene verden over fryder seg over disse oppmuntrende fremskritt, forblir deres krefter fokusert på prosessene som vokser seg sterkere i område etter område. I dette har de ikke unnlatt å verdsette det dynamiske samspill mellom tilbedelse og innsats for å høyne samfunnets åndelige, sosiale og materielle kår. Måtte alle de som på denne måten er virksomme i større og mindre byer, i nabolag og landsbyer, høste innsikter fra anstrengelsene som ble gjort for å oppføre de første to gudshusene ved inngangen til det tjuende århundre, i Østen og deretter i Vesten.

En hengiven gruppe av troende fra Persia bosatt i byen Asjkhabad fant for en tid fred og ro i Turkestan, og de satte kreftene inn på å skape et livsmønster som skulle avspeile de opphøyede åndelige og sosiale prinsipper som er nedlagt i Bahá'u'lláhs åpenbaring. Denne gruppen bestod opprinnelig av en håndfull familier, og da andre sluttet seg til dem der,

vokste den i løpet av et par tiår til noen få tusen troende. Dette samfunnet var styrket av kameratskapsbånd og besjelet av forenet besluttsomhet og et trofast sinnelag, og det ble da i stand til å nå en høy grad av indre samhold og utvikling, som det ble berømt for i bahá'í-verdenen. Ledet av sin forståelse av den guddommelige lære strevde disse vennene, innenfor rammen av den religionsfrihet de ble innrømmet, for å skape de forhold som ville føre til grunnleggelsen av en *mashriqu'l-adhkár*, denne "institusjon som er ethvert bahá'í-samfunns ypperste pryð". Noen år tidligere hadde man med samtykke av Den velsignede skjønnet selv skaffet et passende landområde midt i byen, og der ble det oppført bekvemmeligheter for felles velvære – blant annet en møtesal, barneskoler, et herberge for besøkende og en liten klinikk. Et tegn på de bemerkelsesverdige ting som bahá'íene i Asjkhabad presterte da de i disse produktive år utmerket seg ved velstand, storsinn og det de oppnådde på det intellektuelle og kulturelle område, var hvor nøye de forvisset seg om at alle bahá'í-barn og -ungdommer var lese- og skrivekyndige i et samfunn med utbredt analfabetisme, særlig blant piker. I et slikt miljø med forenet innsats og fremgang steg det, med 'Abdu'l-Bahás fremhjelp på alle trinn i utviklingen, frem et storslagent gudshus – det betydeligste byggverk i området. I over tjue år opplevet vennene den himmelske gleden av å ha gjort sitt høye mål til virkelighet: å opprette et samlingspunkt for tilbedelse, et nervesenter for samfunnslivet, et sted der sjeler samles ved daggry for ydmyk påkallelse og åndelig fellesskap før de strømmer ut av dets dører for å gå i gang med sine daglige gjøremål. Skjønt gudløshetens krefter til sist feide gjennom området og kullkastet mange håp, er den korte opptreden av en *mashriqu'l-adhkár* i Asjkhabad et varig vitnesbyrd om viljen og innsatsen hos en gruppe troende som skapte et rikt livsmønster med kraften i det skapende ord som stimulus og kilde.

På den vestlige halvkule ble medlemmene av det gryende bahá'í-samfunnet i Nord-Amerika ansporet, kort etter at arbeidet på gudshuset i Asjkhabad begynte, til å vise sin tro og hengivenhet ved å bygge sitt eget tempel, og i 1903 skrev de for å få Mesterens samtykke. Fra den stund av ble denne *mashriqu'l-adhkár* uløselig forbundet med skjebnen for disse hengivne tjenere av Bahá'u'lláh. Skjønt fremgangen for dette komplekse prosjektet gjennom tiår ble hindret av virkningene av to verdenskriger og en omfattende økonomisk nedgangstid, var hvert trinn i dets videre vekst intimt knyttet til utvidelsen av samfunnet og utviklingen av dets administrasjon. Samme dag som Bábs hellige levninger ble stedt til hvile på Karmelfjellet i mars 1909, samlet delegater seg for å opprette The Bahá'í Temple

Unity, en nasjonal organisasjon der det valgte styre ble kjernen i kontinentets vidt adskilte lokalsamfunn. Denne utviklingen gav snart opphav til dannelsen av Nasjonalt Åndelig Råd for Bahá'ier i De forente stater og Canada. 'Abdu'l-Bahá la selv ned grunnstenen for byggverket i løpet av sine reiser til Nord-Amerika, noe som forlenet Vestens moderempel med veldige åndelige muligheter. Og bidragene til dette historiske foretagende strømmet fra bahá'isentre i Afrika, Asia, Europa, Latin-Amerika og Stillehavsområdet – en demonstrasjon av solidariteten og offerviljen hos Østens og Vestens bahá'ier.

Når Bahá'u'lláhs tilhengere i hvert land samler tankene om Gud og er opptatt med å komme ham i hu hver dag, og uopphørlig gjør en innsats i hans navn, la dem da hente inspirasjon fra disse rørende ord som 'Abdu'l-Bahá rettet til en troende som hadde viet seg til å bygge det første gudshuset, som ble oppført under tett og kjærlig anvisning fra hans side:

Skynd deg nå til Asjkhabad, fullstendig løsrevet og i brann av tiltrekningens ild, og overbring varme hilsener fra 'Abdu'l-Bahá til Guds venner. Kyss den enkeltes ansikt, og gi uttrykk for denne tjeners dype og oppriktige hengivenhet overfor alle. Flytt jord på vegne av 'Abdu'l-Bahá, bær mørtel og slep stener for å bygge mashriq'u'l-adhkáren, slik at henrykkelsen ved denne tjeneste kan vekke fryd og glede hos Trelldommens midtpunkt. Denne mashriq'u'l-adhkár er Herrens første synlige og åpenbare institusjon. Det er derfor denne tjeners håp at enhver dydsiret og rettferdig sjel vil ofre alt, vise stor glede og jubel og fryde seg over å bære jord og mørtel så dette guddommelige byggverk kan bli reist, så Guds Sak kan bli utbredt og slik at vennene i alle verdenshjørner kan reise seg med den største beslutsomhet for å gjennomføre denne store oppgave. Dersom 'Abdu'l-Bahá ikke var fengslet og ingen hindringer fantes på hans vei, ville han selv visselig ile til Asjkhabad og bære jord for å bygge mashriq'u'l-adhkáren med den største fryd og glede. Det sømmer seg nå for vennene å reise seg med dette forsett i sinne og tjene i mitt sted, så dette byggverk på kort tid kan bli åpenbart for alles øyne, så Guds elskede kan beskjeftige seg med å tale om Abhá-skjønnheten, så melodiene fra mashriq'u'l-adhkáren kan stige opp til skaren i det høye ved daggry og Guds nattergalers sanger kan glede og begeistre beboerne av det overmåte herlige rike. Dermed vil hjertene juble, sjelene fryde seg over gledelige nyheter og sinnene bli opplyst. Dette er de oppriktiges inderligste håp; dette er det kjæreste ønske for dem som er nær Gud.

(Fra et brev datert 1. august 2014 til verdens bahá'ier)

[66]

Mashriqu'l-adhkáren er et enestående begrep i religionenes historie og symboliserer læren på Guds nye dag. Som et kollektivt samfunnssenter til fremme av hjertelig hengivenhet står mashriqu'l-adhkáren som et allment sted for tilbedelse, åpent for alle stedets innbyggere uavhengig av religiøs tilhørighet, bakgrunn, etnisitet eller kjønn, og som et fristed for de dypeste tanker om den åndelige virkelighet og livets grunnleggende spørsmål, innbefattet enkeltmenneskets og helhetens ansvar for å gjøre samfunnet bedre. I dens favn er alle stilt likt – menn og kvinner, barn og ungdom. Denne enestående og fullstendige allmenngyldighet gjenfinnes i selve strukturen for en mashriqu'l-adhkár, der utformingen som et byggverk med ni sider gir en følelse av den fullstendighet og fullkommenhet som dette tallet symboliserer.

Ved å være stedet som åndelige krefter skal stråle ut fra, er mashriqu'l-adhkáren midtpunktet for tilliggende bygninger som vil bli oppført for menneskehetens velferd, og er et uttrykk for en felles vilje til og iver etter å tjene. Disse annekseene – sentre for utdanning og vitenskapelig kunnskapstilegnelse så vel som for kulturell og humanitær innsats – legemliggjør de idealer for sosiale og åndelige fremskritt som vil nås ved å anvende kunnskap, og de viser hvordan de, når religion og vitenskap er i harmoni, høyner menneskets stilling og fører til at sivilisasjonen blomstrer. Slik livet deres i rikt monn viser, må tilbedelse, skjønt den er nødvendig for menneskets indre liv og helt avgjørende for åndelig utvikling, også føre til gjerninger som et ytre uttrykk for denne indre forvandling. Denne forestillingen om tilbedelse som ikke kan løsrives fra tjeneste, fremmes av mashriqu'l-adhkáren. I denne forbindelse erklærer Shoghi Effendi:

Adskilt fra de sosiale, humanitære, utdanningsmessige og vitenskapelige aktiviteter ved mashriqu'l-adhkárens annekser kan bahá'í tilbedelse, hvor opphøyet den enn tenkes å være, og hvor glødende lidenskapelig den måtte bli, aldri håpe å oppnå noe utover de magre og ofte forbigående resultater som er frembragt av asketens indre betraktninger eller den passive tilbeders samfunn med Gud. Den kan ikke gi varig tilfredsstillelse og utbytte til tilbederen selv, enn si til menneskeheten i alminnelighet, med mindre og før enn den omsettes til og inngytes i den dynamiske og uselviske tjeneste for menneskehetens sak som mashriqu'l-adhkárs annekser har som sitt enestående privilegium å befordre og fremme.

Denne strålende tidsalders tvillinglys har lært oss dette: Bønn er sjelens essensielle åndelige samtale med sin Skaper, direkte og uten mellomledd. Den er den åndelige føde som nærer åndens liv. Lik morgenduggen gir den hjertet friskhet og renser det, idet den lutrer det for det anmassende selvs tilknytning. Den er en ild som brenner slørene bort og et lys som leder til det oseaan som møtet med den allmektige er. På dens vinger svever sjelen i Guds himler og nærmer seg den guddommelige virkelighet. Utviklingen av sjelens grenseløse egenskaper og tiltrekningen av Guds rike gaver avhenger av bønnens beskaffenhet, men å forlenge den er ikke ønskelig. Bønnens latente krefter kommer til uttrykk når den motiveres av kjærligheten til Gud, uten tanker om frykt eller gunst, og er fri for selvros og overtro. Den skal uttrykkes med et oppriktig og rent hjerte som leder til indre betraktning og meditasjon så fornuftsevnen kan bli opplyst av dens virkninger. Slik bønn vil overskride ordenes begrensning og bevege seg langt bortenfor lyder alene. Sødmen av dens melodier må glede og løfte hjertet og styrke Ordets gjennomgripende kraft, idet den forvandler jordiske tilbøyeligheter til himmelske egenskaper og inspirerer til uselvisk tjeneste for menneskeheten.

...

Vi har oppfordret til at bahá'íene i sin samfunnsbyggende innsats ser dannelsen av et nytt mønster for hvordan samfunnet kan være. Betraktet i sin helhet avler dette mønsteret kapasitet til å tjene – til å utdanne unge generasjoner, til å styrke ungdommens egen kraft, til åndelig fostring av barn, til å øke evnen til å bruke Guds ord innflytelse når man ledsager andre inn på tjenestens arena, og til sosial og økonomisk fremgang for et folk i lys av den guddommelige lære for vår tidsalder. For dette mønsteret er andaktsmøtet svært viktig; det er et samfunnsmessig aspekt ved det gudfryktige liv og en dimensjon av begrepet om *mashriqu'l-adhkár*, og det utgjør en vidunderlig anledning for deres samfunn til ikke bare å tilbe den allmektige og søke hans velsignelser i deres eget liv, men til å utstrekke bønnens åndelige energier til deres medborgere, til å gjenopprette tilbedelsens renhet for dem, til å tenne troen på Guds bekræftelser i deres hjerter, og til å styrke dem så vel som dere selv i iveren etter å tjene nasjonen og menneskeheten og etter å vise konstruktiv fasthet på rettferdighetens sti.

Elskede venner: Sammenkomster viet bønn rundt om i deres velsignede land, i hvert nabolag, i hver by, landsby og bygd, og deres landsmenns økende adgang til bahá'í-bønner, setter

deres samfunn i stand til å utstråle enhetens lys i menneskehetens forsamling og gi et bidrag til deres trosfellers bestrebelse rundt om i verden. Plant derfor frøene til fremtidige mashriqu'l-adhkárer til gavn for alle, og tenn utallige fyrtårn mot hatets og urettens mørke.

(Fra et brev datert 18. desember 2014 til bahá'iene i Iran)

[67]

Systematisk oppfølging av planen i alle dens dimensjoner gir opphav til et kollektivt innsatsmønster som utmerker seg, ikke bare ved å forplikte til tjeneste, men også ved dragingen mot gudsdyrkelse. De kommende fem år vil kreve intensivt aktivitet, og denne intensivering vil ytterligere berike det andaktsliv som deles av dem som tjener side ved side i områdene rundt om i verden. Denne berikelsesprosessen er allerede kommet svært langt – se for eksempel på hvordan sammenkomster viet gudstjeneste er blitt innlemmet i kjernen av samfunnslivet. Andaktsmøter er anledninger der hvilken som helst sjel kan komme inn, innånde de himmelske dufter, oppleve bønnens sødme, la tankene dvele ved det skapende Ord, løftes på åndens vinger og ha samfunn med den ene elskede. Det oppstår følelser av kameratskap og av å gjøre felles sak, særlig i de åndelig eleverte samtaler som på en naturlig måte forekommer til slike tider, og som kan lede til at “menneskehjertets stad” blir åpnet. Ved å arrangere en sammenkomst for gudstjeneste der voksne og barn fra enhver bakgrunn er velkomne, vil man på et hvilket som helst sted kunne fornemme mashriqu'l-adhkárens ånd. Å høyne et samfunns gudhengivne karakter har også en virkning på nittendagsfesten og kan fornemmes til andre tider når vennene kommer sammen.

(Fra et brev datert 29. desember 2015 til konferansen for de kontinentale rådgivningsnemnder)

[68]

Mashriqu'l-adhkáren er “en av de mest nødvendige institusjoner i verden”. Et tempel og dets tilliggende tjenestetilbud er et konkret uttrykk for to sentrale og uadskillelige sider ved bahá'í-livet: tilbedelse og tjeneste. Som et sterkt symbol på og et vesentlig element i den guddommelige sivilisasjon som bahá'í-åpenbaringen viser alle folkeslag hen til, blir gudshuset fokus i det samfunn som det utgår fra. “De hellige dufter fra mashriqu'l-adhkáren,” forklarer 'Abdu'l-Bahá, “levendegjør sjelen hos de rettferdige, og de rene av hjerte skjenkes liv av dens styrkende luftninger.” Dens innflytelse er faktisk slik at den ansporer et helt folk til å strekke seg etter en dypere følelse av å ha felles mål. Bahá'í-verdenen har i denne stund blikket rettet mot sitt nylig innviende tempel, og vi er forvissnet om at denne etterlengtede seier vil få vennene overalt til å juble. Men de vil sikkert ikke være tilfredse med bare å fryde

seg innbyrdes. La dem, inspirert av alt som dette sublimе byggverk står for, innby andre til å oppdage den varige glede som kommer ved å prise Gud og ved å tjene menneskeheten.

Med hodene bøyd ved Den urgamle skjønnhets terskel takker vi for at han har satt sine hengivne tilhengere i stand til å oppføre et så slående tempel dannet av glass, stein og lys, som styrker en dragning hen mot det hellige. Takknemligheten vi føler øker vår lengsel etter den herlige dag da velsignelsen ved en mashriqu'l-adhkár vil bli hver en by og landsby til del, og vi ser først ivrig hen til de land der det begynner å komme nasjonale og lokale gudshus. Måtte det strålende syn av hva Det største navns samfunn nå har prestert i Santiago, anspore de troende overalt til å intensivere sin tjeneste, hvor ringe den enn måtte være, utført for å gjøre verden bedre og gitt som offer til Guds herlighet.

(Fra et brev datert 14. oktober 2016 til vennene samlet i Santiago, Chile, ved innvielsen av Sør-Amerikas Modertempel)

[69]

Det er ennå ikke gått et helt år etter at bahá'í-verdenen markerte fullførelsen av det siste av de kontinentale gudshus, og allerede gryr en ny morgen i utviklingen av institusjonen mashriqu'l-adhkár. Dere er samlet ved selve demringsstedet – det sted der det første lokale gudshus hever seg over horisonten på det stadium som nå har åpnet seg. Innvielsen av denne enestående bygning er en historisk begivenhet som bebuder at det vil fremkomme mange flere lokale så vel som nasjonale mashriqu'l-adhkárer, i lydighet mot Bahá'u'lláhs bud åpenbart i hans helligste bok: “Bygg gudshus rundt om i landene i hans navn som er alle religioners Herre.”

...

At det nå kommer et gudshus i Battambang ... er et vitnesbyrd om hvor klart troens lys skinner i hjertene hos vennene der. Utformingen er foretatt av en dyktig kambodsjansk arkitekt og gjenspeiler elegansen og skjønnheten i denne nasjons kultur; den anvender innovative teknikker, men kombinerer dem med regionens tradisjonelle former; den hører uten tvil hjemme i det land som den har reist seg fra. Selv før innvielsen av templet har det lyktes i å høyne bevisstheten hos dem som bor i skyggen av det, om et tema som er en integrert del av mashriqu'l-adhkáren – at tilbedelse og tjeneste ikke lar seg adskille i et samfunns liv. Det har fostret en større forståelse av hvor viktig enhet er, og den blir nå

styrket gjennom den kollektive gudsdyrkelse som vil foregå innenfor dets vegger. At det er oppført, er en spore for bestrebelsene som gjøres for å nære samfunn som utmerker seg i åndelig forstand. Det er en bygning med et edelt formål, reist av et folk med en edel ånd.

(Fra et brev datert 1. september 2017 til vennene samlet i Battambang, Kambodsja, ved innvielsen av gudshuset)

[70]

FRA BREV SKREVET PÅ VEGNE AV DET UNIVERSELLE RETTFERDIGHETENS HUS

OM MASHRIQU'L-ADHKÁRENS ANNEKSER foreligger det en rekke henvisninger til disse “viktige tillegg” i ‘Abdu’l-Bahás tavler og taler. Han nevner for eksempel en skole for foreldreløse barn, et sykehus og et apotek for de fattige, et hjem for dem som ikke klarer seg selv, en høyere skole for vitenskapelig utdanning, og et herberge. Etter å ha nevnt de foregående institusjoner et annet sted uttaler han at det skal oppføres andre filantropiske bygninger ... Det Universelle Rettferdighetens Hus har også sagt at det ikke har sett noen tekst som krever at tallet på annekser bør være ni.

(Fra et brev datert 18. mars 1974 til en troende)

[71]

Et symbol på denne prosessen [bahá’í engasjement i utviklingsprosjekter] kan ses i gudshuset og dets annekser. Den første del som skal bygges, er den midtre bygningen, som er samfunnets åndelige hjerte. Gradvis vil så, som det ytre uttrykk for dette hjerte, de forskjellige annekser, disse “sosiale service-institusjoner som vil gi lindring til de lidende, underhold til de fattige, ly til de reisende, trøst til de etterlatte og undervisning til de uvitende”, bli oppført og være virksomme. Denne prosessen begynner på en embryonisk måte lenge før et bahá’í-samfunn når stadiet med å bygge sin egen mashriqu’l-adhkár, for selv det første lokale senter som et bahá’í-samfunn oppfører, kan begynne å tjene ikke bare som det åndelige og administrative senter og samlingssted for samfunnet, men også som stedet for en opplæringskole og som hjertet i andre aspekter av samfunnets liv. Men prinsippet forblir at det åndelige kommer før det materielle. Først kommer opplysningen av hjerter og sinn ved Bahá’u’lláhs åpenbaring,

og deretter grasrotbevegelsen av de troende som ønsker å anvende disse læresetningene på dagliglivet i sitt samfunn.

(Fra et brev datert 8. mai 1984 til Nasjonalt Åndelig Råd for Bahá'ier i Brasil)

[72]

Betegnelsen “mashriqu'l-adhkár” er blitt brukt i skriftene for å beskrive forskjellige ting: vennenes sammenkomst til bønn ved daggry; en bygning der denne aktiviteten finner sted; den fullstendige institusjonen mashriqu'l-adhkár, med dens annekser; denne institusjonens midtre bygning, ofte beskrevet som et “gudshus” eller “tempel”. Disse variantene kan alle betraktes som å betegne stadier eller aspekter av den gradvise innføringen av Bahá'u'lláhs begrep som fremsatt i Kitáb-i-Aqdas. For å utvikle mashriqu'l-adhkáren er det iverksatt handling langs flere linjer, og det er disse de troende bør vie sin innsats og oppmerksomhet.

(Fra et brev datert 20. april 1997 til en troende)

[73]

Når uttrykket “mashriqu'l-adhkár” henviser til et gudshus, betegner det en bygning, det senter der folket samles for å høre Guds ord og for å tilbe ham. Dette sentrale gudshus er omgitt av mashriqu'l-adhkárens annekser, som uttrykker tilbedelse i form av tjeneste for menneskeheten.

(Fra et brev datert 24. februar 1998 til en troende)

[74]

Ved denne gjennomgangen bør man merke seg at det kan tillates å bruke utdrag fra de hellige skrifter til sangtekst som vil bli ledsaget av musikalske komposisjoner, og å gjenta vers eller ord. En komponist kan fritt bestemme musikkens stil, samtidig som han er klar over den åndelige forpliktelsen til å behandle de hellige tekster på en sømmelig, verdig og ærbødig måte ...

Videre er det ikke noe å innvende mot å gjenta vers fra bønner eller utdrag fra skriftene i sanger som en tilpasning til musikalske krav.

Som tidligere nevnt kan små endringer i teksten tillates, som også gjentakelse av linjer i et kor eller av korte fraser som “O Gud, min Gud” som en tilpasning til musikalske krav. Stykkets musikalske stil kan bestemmes av komponisten forutsatt at vedkommende er seg bevisst den åndelige forpliktelsen til å behandle de hellige tekster med den sømmelighet,

verdighet og ærbødighet som de har krav på.

(Fra et brev datert 14. februar 2001 til Nasjonalt Åndelig Råd for Bahá'ier i Australia)

[75]

Rettferdighetens Hus ble særlig glad over å høre om den betydningsfulle økningen i aktivitetsnivået ved templet, inkludert det økende tallet på kjerneaktiviteter som har deltagere fra det omgivende samfunn ... En sak av sentral betydning som deres nasjonale råd må gi seriøs behandling mens det bygger på dette grunnlaget, gjelder behovet for å fostre enhet i tenkning og siktemål blant de troende om hvordan man kan avstedkomme en enda større grad av sammenheng mellom innsatsen ved gudshuset og utvidelses- og konsolideringsarbeidet i Upolu-området.

Undervisningsaktivitetene og prosessene med samfunnsbygging som foregår ved templet, vil befinne seg i hjertet av disse bestrebelsene. Særlig vil det være behov for å systematisere og støtte, med de nødvendige menneskelige og finansielle ressurser, innsatsen for å dele troens grunnleggende lære med besøkende og med dem som bor i nærheten, og å innby dem til delta i studiesirkler, andaktssamlinger, barneklasser og juniorungdomsgrupper holdt på tempeltomten og i andre deler av området. Man kan også vurdere å utvikle et spesielt program som tar sikte på å formidle en visjon av gudshuset som samfunnets åndelige midtpunkt, og av den innflytelse det kan ha i livet for den omgivende befolkning – en visjon om et tempel for Samoas folk.

Rettferdighetens Hus håper inderlig at de organer og troende som tjener i Upolu-området, vil bli satt i stand til å benytte seg fullt ut av gudshusets nærvær i sin midte mens de bestreber seg på å fremme vekstprosessen, og at midler til å tiltrekke gjester og berike deres opplevelse vil bli mer forfinet i tidens løp. Som ved andre aspekter av bahá'í samfunnsliv vil det å lykkes i dette foretagende stort sett avhenge av at vennene fungerer i læringsmodus for å sikre at metodene og aktivitetene stadig blir gjenstand for refleksjon og forbedring.

(Fra et brev datert 27. desember 2011 til Nasjonalt Åndelig Råd for Bahá'ier i Samoa)

[76]

Det gledet Rettferdighetens Hus å erfare at diskusjonene blant de troende om *mashriqu'l-adhkárens* betydning skaper sterke bånd til foretagendet og fører til en bredere deltagelse av bahá'iene og deres venner i denne kollektive bestrebelsen. Siden det blant de troende

i Colombia er blitt en øket bevissthet om gudshusets betydning, har dette også ført til materielle bidrag fra dem; dette er enda et tegn på deres åndelige engasjement. Håpet er at denne første reaksjonen vil bli videreført så lenge prosjektet pågår og fostre et mønster med å gi jevnlig til troens fond.

(Fra et brev datert 10. desember 2013 til Nasjonalt Åndelig Råd for Bahá'ier i Colombia) [77]

Et gudshus er selvfølgelig en vesentlig del av prosessen med samfunnsbygging, og oppføringen av det representerer en viktig milepæl i utviklingen av et samfunn. Rettferdighetens Hus håper at vennene i ... vil, ved den iver og beslutsomhet som de gjennomfører Femårsplanens viktige aktiviteter med, fremskynde den dag da det vil være på tide å bygge en mashriqu'l-adhkár i deres land.

(Fra et brev datert 12. desember 2013 til en troende) [78]

Siden utformingen av templet enn videre ventes å være “i naturlig harmoni med den lokale kultur og med dagliglivet for dem som vil komme sammen for å be og meditere der”, kunne vennene enn videre bli oppfordret til å komme frem noen foreløpige ideer om dets fysiske utseende. Håpet er at utformingen av gudshuset i siste instans vil støtte seg til elementer og symboler som folk i Kenya identifiserer seg med på en naturlig måte. Disse ideene, som sendes til det byggekantor som snart vil bli opprettet, kunne bli innpasset i arkitekturresymet som definerer kravene til prosjektet.

(Fra et brev datert 24. september 2014 til Nasjonalt Åndelig Råd for Bahá'ier i Kenya) [79]

Angående ditt spørsmål om forskjellen mellom kontinentale, nasjonale og lokale gudshus, så begynte opprettelsen av mashriqu'l-adhkáren med at det ble oppført et tempel i forskjellige regioner i verden. Etter hvert som de ble reist, ble det ofte i billedspråk fremhevet hvilken rolle disse gudshus har i markeringen av troens nærvær og dens løfte. Beskytteren skrev at en mashriqu'l-adhkár er et “symbol på og forvarsel om Bahá'u'lláhs verdensorden” og kalte ofte det første i hver verdensdel eller region et “modertempel”. I en henvisning til igangsettelsen av prosjekter for å oppføre nasjonale gudshus, med utgangspunkt i den femte epoken og etter at oppføringen av det siste av de kontinentale templene begynte i Chile, skriver Rettferdighetens Hus at den “frembyr ... enda et oppløftende tegn på at Guds tro trenger inn i samfunnets jordbunn”.

I tillegg til denne symbolske betydningen er mashriq'u'l-adhkáren en institusjon med svært store praktiske utviklingsmuligheter. Man ser for seg at hvor enn et råd blir opprettet, om det er lokalt eller nasjonalt, vil institusjonene mashriq'u'l-adhkár og hazíratu'l-quds med tiden bli reist. “Mashriq'u'l-adhkáren er av Bahá'u'lláh i Kitáb-i-Aqdas forordnet som et gudshus,” skrev Shoghi Effendi, “og innenfor dets vegger vil representantene for både lokale og nasjonale bahá'í-samfunn, sammen med medlemmene av disses respektive komiteer, hver dag samles ved morgengry og der hente den nødvendige inspirasjon som vil sette dem i stand til å utføre sine gjøremål og forpliktelser i løpet av den daglige innsatsen i hazíratu'l-quds, arenaen for deres administrative aktiviteter, slik det anstår de valgte forvaltere av Bahá'u'lláhs tro.”

Enn videre skal et gudshus være det åndelige midtpunkt for et samfunn, og sammen med dets annekser som vil bli skapt, bidrar det til et frodig kollektivt livsmønster. For tiden tjener de første gudshus på hvert kontinent som de nasjonale templene i de land der de er plassert, de betjener samfunnene i sin nærhet og spiller en betydelig rolle i lokale aktiviteter. Etter hvert som vekstprosessen utfolder seg, vil templene i økende grad bli reist på nasjonalt og lokalt plan, og man vil lære mye om deres natur og om hvordan de bidrar til prosessen med samfunnsbygging. Denne institusjonens mange aspekter vil da gradvis bli åpenbare. Som Shoghi Effendi skrev: “... ingen utenom institusjonen mashriq'u'l-adhkar [kan] på det mest dekkende vis fremby grunnforutsetningene som bahá'í tilbedelse og tjeneste utgjør, og som begge er av en så avgjørende betydning for å fornye verden.”

(Fra et brev datert 26. januar 2015 til en troende)

[80]

Tekstene i sanger som fremføres i mashriq'u'l-adhkáren, behøver ikke å være begrenset til skriftene; det som kreves, er snarere at de er basert på hellige skrifter, bahá'í eller andre, og inneholder bahá'í temaer. Man bør merke seg at normen for tekster i sanger som fremføres er litt forskjellig fra normen for skrifter og bønner som skal leses eller synges i andaktsprogrammer i gudshus. Det er derfor intet å innvende mot bruken av sanger basert på 'Abdu'l-Bahás skrifter og taler.

(Fra et brev datert 2. november 2015 til Nasjonalt Åndelig Råd for Bahá'ier i Australia)

[81]

UTVALGTE BØNNER FOR MASHRIQU'L-ADHKÁREN FRA 'ABDU'L-BAHÁS SKRIFTER

O HERRE, MIN GUD! Styrk dem i din tjeneste! Gjør dem sterke i ryggen for å bære stenene ved oppføringen av mashriqu'l-adhkáren! O Herre, min Gud! Opplys ansiktet hos disse rettferdige med lyset som skinner fra dine mysteriers demringssted. Sannelig, du er den mektige og den uhemmede, og sannelig, du er den barmhjertige og den medlidende.

(Fra en tavle – oversatt fra arabisk)

[82]

O Gud, min Gud!

Unnselig, ydmyk og i tårer vender jeg mitt ansikt mot din barmhjertighets og din enhets rike og bønnfaller deg inderlig ved din enhets terskel om å hjelpe dine sanne elskere til å gi sitt bidrag til oppføringen av mashriqu'l-adhkáren der i landet – så hans lysglans kan bli spredt i alle retninger fra denne bygning og de frydefulle rop som opphøyer og forherliger ditt navn, kan lyde morgen og aften og stige opp mot din himmelske skare og din allherlige horisont.

O Herre, min Gud! Gi meg å høre klangen av deres stemmer og deres hjerters klagesanger til tross for den store avstand som skiller denne side av dalen og “den bortre”^{***}, så min ånd kan frydes, mitt hjerte gledes, mine øyne finne trøst, hele mitt vesen sitre av fryd og min innerste essens fylles av salighet ved en slik utgytelse av nåde, en slik åpenbar stråleglans.

O Herre, min Gud! La dine velsignelsers dører stå vidåpne for enhver sjel som reiser seg for å komme med offergaver for denne opphøyede bygning, dette vidunderlige bedehus, dette morgengry av lys. Sannelig, du er den altformående, den mektige, den sterke, den milde, den nådige.

(Fra en tavle – oversatt fra arabisk)

[83]

O Gud, min Gud! Jeg bønnfaller deg med bankende hjerte og strømmende tårer om å hjelpe enhver som bruker sine krefter for reisningen av dette hus og oppføringen av denne bygning, der ditt navn nevnes hver morgen og aften.

Koranen 8:42.

O Gud! Send din guddommelige tilvekst ned over enhver som bestreber seg på å tjene denne bygning og anstrenger seg for å oppføre den blant verdens slekter og religioner. Styrk ham i enhver god gjerning til fremme for menneskehetens velferd. Åpne rikdommens og rikelighetens dører for ham, og gjør ham til en arving av ditt rikes skatter, som ikke forgår. Gjør ham til et tegn på dine gaver blant folkene, og styrk ham ved din gavmildhets og velgjørenhets sjø, som bruser ved bølgene av din nåde og din gunst. Sannelig, du er den gavmilde, den barmhjertige og den velgjørende.

(Fra en tavle – oversatt fra arabisk)

[84]

O Gud, min Gud! Opplys pannen hos dine sanne elskere, og støtt dem med den visse seiens engleskarer. Sett deres føtter støtt på din strake sti, og åpne dine velsignelsers portaler for dem, ved din urgamle gavmildhet; for det du har skjenket dem, bruker de på din sti, de beskytter din tro, setter sin lit til å ihukomme deg, ofrer hjertet av kjærlighet til deg, og i sin tilbedelse av din Skjønnhet og i sin søken etter måter å behage deg på, holder de ikke tilbake det de eier.

O min Herre! Forordne for dem en rikelig andel, en bestemt godtgjørelse og en sikker belønning.

I sannhet, du er opprettholderen, hjelperen, den gavmilde, den nådige, den evig givende.

(*Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá*, nr. 235)

[85]

Fotografiet av mashriq'l-adhkáren sendt av deg er mottatt. Det var en kilde til svært stor glede, for lovet være Gud, Guds elskede samlet seg i mashriq'l-adhkáren med ansikter som strålte som kjerter og opplyste forsamlingen med lyset av åndelige følelser.

Min Gud, min elskede, mitt hjertes attrå! Dette er tjenere ved din hellighets terskel som har gjort fotefall foran din enhets dør. De har trådt inn i din lovprisnings demringssted og din lysets forsamling idet de trygler deg, bønnfaller ydmykt din enhets rike og ber inderlig til deg med hjertene fast rettet mot deg.

O Herre! Ta imot deres gjerninger, ha samkvem med dem i deres bønner og inspirer dem med dine mysterier, så de kan manifestere din gavmildhet blant dine skapninger og overfor skaren av dine utvalgte blant ditt folk. Sannelig, du er den milde, den overmåte gavmilde, den nådige, den barmhjertige, den allkjærlige.

(Fra en tavle – oversatt fra arabisk og persisk)

[86]

